

Petr Čech

Křimičáci IV: na půl cesty

...již brzy

„Nikdy neopouštěj cestu za svým lepším já, jelikož Ti jde po celý život naproti a je jen na Tobě, kdy se s ním na půli cesty setkáš.“

Vocho, Restaurace U Hřiště, současnost

Po horkém dni, kdy slunce svými paprsky měnilo asfalt na černou páchnoucí břečku plnou otisků tlapek toulajících se psů, kdy už i děti se koupaly jen z povinnosti, přišlo dobře vychlazené pivo vhod. Vesnický bigbít byl v plném proudu a částečně opilá kapela vyzívala na parket. Katka vyzívala Petra, protože byla vyzívána Ivčou, která vyzívala Máčka a Máčkovi se nechtělo. „Hrajou pěkně, ale dlouho,” ozval se Petr. Zapil ta slova zlatavým mokem a přemýšlel o zvracení. Postupně se propil myšlenkami o práci a o sexu až k myšlenkám na počátek další opice. Katka zůstala u erotických představ a vytrvale si pod stolem pohrávala s Petrovým poklopem. To, co se dělo pod ním, mu znemožňovalo provádět prudké pohyby dolní části těla. „A co Michal, jak to přijal?” Zeptala se Katka a vážně pohlédla na Ivču. Ta její pohled smutně opětovala a ještě trochu pevněji stiskla Máčkovu ruku. „Promiň, asi není nejlepší doba bavit se o tom.” Jak jen zachránit tak trapnou situaci? „To je v pohodě. Někdy se musí začít.” Trochu nečekaně se Ivča chopila vážného tématu.

Ivča stála na parkovišti nedaleko služebního vchodu snad nejoblíbenějšího, ale také často proklínaného supermarketu v Plzni. Stála, bylo jí smutno a malinko se bála příštích chvil. Co se stane, až se nadobro vzdá svého bývalého partnera a občasného milence? A lhala, když mu tolikrát vyznala lásku? Ivča neměla ráda spoustu věcí. Přímo ale nesnášela, když jí někdo lže a Michal jí nikdy nelhal. Ale co ona jemu? Celé ty roky co spolu chodili? Ne. Nikdy mu nelhala. Vždy, kdy mu šeptala ta dvě zamilovaná slova, to tak skutečně cítila. Skutečně to byla pravda.

Dveře za ní se otevřely a Michal se postavil vedle ní. Byl celý rozrušený. Ivča poznala, že se mu dnes v práci nedaří. Zapaloval si cigaretu, jeho upřený pohled probodával a spaloval její srdce. A ona věděla, že každým okamžikem zlomí to jeho. „Ahoj Michale.” Pozdravila a on slyšel jak se její hlas chvěje. Na tváři ucítila drobné kapičky slz. „Michale, musím ti něco říct.” Donutila se znovu promluvit. „Promiň, nemyslím, že to mezi námi k něčemu vede.” Mluvila rychle a zároveň vzlykala. Ani si neuvědomovala, že jí není rozumět. „Co to povídáš?” „Plomin Michale, nmyslím že to...” Vzlykala ještě víc a její hlas přešel v podivné kuňkání. Michal mohutně nasál z cigarety a přistoupil kousek blíž. „Ivčo, nerozumím ti ani slovo. Musím zpátky do práce.” „Michale! Beru si Máčka!” Vykřikla a Michal si zapálil další cigaretu. Jen tak tam stála a hleděla na něj. Popotahoval z cigarety a jeho obličej pozvolna měnil barvy. Od tělové růžové, přes nezdravou zelenou, až k zuřivě rudé před očima. Cítila, jak se Michal mění, jak se ztrácí její kontrola, jak se láme jeho srdce.

Trvalo to jen chvíli, než se Michal vzmužil. Zadíval se na Ivču a promluvil zcela klidným hlasem: „Jdi do píči!” Zašlápl cigaretu a odešel. Ivča ještě několik dlouhých minut plakala.

„A pak mě poslal do píči.” Ivča dopila dvojku bílého vína. „To fakt řekl, jo? Tak to je drsný.” Nemohla uvěřit Katka. „Moc se mi tomu nechce věřit.” Polemizoval Petr. Máček nic neříkal a tvářil se hrozně vážně. „Nevím, fakt mi to na něj nesedí. Ale zase vlastně jsi mu zlomila srdce. Po čtyřech letech, to s ním mohlo něco udělat.” Máček stále mlčel, ale na jeho výrazu již bylo poznat, že se mu téma hovoru nelíbí. „A udělalo, vůbec se mnou nemluví. A na svatbu nám nepůjde.” Mračila se Ivča. „A co ho dát dohromady s nějakou holkou? Víš jak, upnul by se na nový cíl. Měl by s kým píchat a zase by byl normální.” Navrhl řešení Michalova problému Petr. „No když já nevím, doufala jsem, že bude můj tajný milenec.” Ivča při těch slovech sledovala, jak bude Máček reagovat. Ten neříkal nic a jen si něco myslel. „Ale tu holku mu musím schválit!” „Samozřejmě.” Reagoval Petr. „Co třeba nějaká tvá

kámoška?“ Líbila se ta myšlenka Katce. „Co třeba Monika?“ Rovnou navrhl jméno Petr a na okamžik se ponořil do letitých vzpomínek ...

Monika a Šárka. Nikdy nerozlučná dvojice blondýnky a odbarvené blondýnky. Ivči rodiče nebyli doma a tak se pořádali mejdan. Petr s Michalem seděli v obývacím pokoji, koukali na cigarety a přemýšleli, co jim asi Ivča udělá, když si zapálí. Michal se právě natahoval po krabičce, když - „Tak tohle je Monika,“ zastavil jej Ivči hlas od dveří, „a Šárka.“ Petr viděl, jak se Michal zarazil při pohledu na Šárky nevinnou tvář. Jak jej upoutaly její oči a roztomilá pusinka, co se na něj usmála. Monika se zase usmála na Petra. Měla tmavé vlasy a tvářila se možná ještě nevinněji než Šárka. „Tak to načneme?“ Ivča přešla po pokoji a otevřela bar rodičů. Vyndala jedno červené a jedno hodně drahé, bílé víno. Chvilku zápasila se špuntem, zatímco Michal si v pohodičce prohlížel Šárky sexy prsíčka. Petr hodnotil trochu větší Moniky. Oba se při tom oddávali erotickým představám. Ve svém snění spatřili ta dvě nažhavená nahá těla. Pomalu sundali podprsenky, rozepínali kalhoty a přes kolena přetahovali krajkové sexy kalhotky.

„Petr má rád bílý.“ Ivča před něho postavila skleničku a uvelebila se v křesle. „Co si zahrát karty?“ Navrhla po chvilce přemýšlení. „Slíkáci Prší!“ Vylepšila její návrh Monika. Petr se tvářil neutrálně a Michal lehce vyděšeně. Zapil tu myšlenku sklenkou vína a hned si nalil další. „Když to bude trapný!“ Zapištěla Šárka a taky se trochu napila. „Tak to rozdej!“ Povzbudil Ivču Petr. Ta už míchala karty a taky popíjela. Začali hrát. Nejprve prohrál Petr a sundal si ponožku. Pak Šárka a shodila tričko. Čas rychle utíkal, Ivča i Monika se blížili ke spodnímu prádlu. Petr seděl již jen ve slipech, když víno přestalo stačit. Ivča tedy z další rodičovské skrýše vyjmula láhev Tequilly a zavedla nové pravidlo. Kdo si nebude chtít nic odložit, musí vypít panáka. Po další prohře si ho dal Michal a očička se mu ještě víc zmenšila. Pak se napil Petr a v dalším kole Monika ztratila podprsenku. Petr se při tom pohledu trochu začervenel a dal si nohu přes nohu. Blížil se vrchol večera. Kalhotky, slipy a Michalovi proužkované trenky. „Týjo, já bych si dala masáž.“ Zakňučela Monika a lehla si na gauč. Ivča se polonahá odpotácela na záchod. „To můžeme snadno splnit.“ Petr se posadil vedle ní a dlaněmi jí lehce přejížděl po zádech. Místy přitlačil nebo naopak polevil. Přešel nahoru po jejích bocích a Monika slastně zavzdychala. „Tak co, jak dlouho už jsi s Ivčou?“ Šárka pohlédla na nahého Michala. Přešla malou místnost a posadila se mu na klín. Objala jej kolem krku a on položil dlaň na její zadeček. Po chvilce vzájemných pohledů a mnoha zbytečných slov se ze slovní přede hry stala romantická, vášnivá a kousavá lízačka. „To snad nemyslí vážně!“ Pošeptala Monika Petrovi. Ten jen lhostejně pokrčil rameny a v duchu se rozloučil s vidinou opileckého sexu. „A co Ivča? Vždyť s ní chodí!“ Šeptala dál, když se otevřely dveře. A v nich stála Ivča. V ruce konečně znovunalezené porno svého bratra, zírala s otevřenou pusou a v obličejí rychle měnila barvy. „No Michale! Šárko?“ Michal nenápadně sundal ruce ze všech erotogenních zón. „No my si tady tak povídáme,“ hájil se Michal s úsměvem na tváři. „Povídáte?“ Nevěřila mu Ivča. „Copa kecáš! Viděla jsem vás, strčils jí ho až do krku!“ „Tak mi to tak nezávid, Moniko!“ Konečně promluvila Šárka. „Dělá se mi nějak blbě.“ Řešil žaludeční problém Petr. Ivča se rozmáchla a vší silou vrhla objemnou VHS kazetu po Michalovi. V obývacím pokoji zhoustla atmosféra. Pak Ivča začala brečet a Petr zvracet. Všude.

„No já myslel spíš Šárku. Už spolu kdysi něco ...“ Petr při pohledu na Ivču raději nedokončil myšlenku. „Ty a to by i šlo, ta Monika.“ Nakonec dodal. Zase mlčeli, popíjeli a poslouchali burácející tóny kytar. „Co teď Michala trochu rozptýlit.“ Prohodil Máček a z kapsy vyndal mobilní telefon. „Tak do toho jdu.“ Petr také vyndal mobilní telefon a už oba ťukali krátkou, roztomilou zprávu: „Mas jit na zachod. Pan Kaki“ Napsal Petr. „Mas jit na WC, tva hnedá jeskynka...“ Napsal Máček.

„Jestli mi na něj ještě takhle sáhneš, přísahám, že si беру kalhotky!“ Zapištěla vzrušeně Šárka. Michal jí přestal dráždit její citlivé tajemství a pusou jí ztišil dlouhým polibkem. Když se celá zachvěla, Michal konečně zasunul. A byl to mohutný zásun, když zapípal mobil na nočním stolku. „Kašli na to, ještě zavolá.“

Šárka jej vzala za ruku, kterou se natahoval po telefonu, a slastnými pohyby vyšla vstříc jeho tělu.

„Nic.“ Petr odložil telefon vedle piva. „A co jet někam na dovolenou?“ Napadlo Katku. „Mohli bychom vyrazit společně.“ Pokračovala. „No jasně a dáme tam dohromady Moniku a Michala. Tak kam pojedeme?“ Vymyslela to Ivča. „Kdysi jsme s Katkou jako vedoucí jezdili na tábory. A ty chatky se tam daly pronajmout. Zkusím tam brnknout.“ „A já tam taky jednou byla, jako dítě.“ Dodala Ivča. Máčkův telefon krátce zapípal. Zvedl jej ze stolu a otevřel přijatou zprávu. „*Bych se z vas nekdy posral! Michal!*“

Jirka prošel dveřmi specializovaného kadeřnictví „*U holé lebky*“ a posadil se mezi další podobně postižené čekající. Většina z nich byla téměř bez vlasů. Jirka se chystal na cyklistický výlet a těch pár chloupků, co mu v poslední době na lebce vyrašilo, příliš zvyšovalo aerodynamický odpor. Posadil se, a trpělivě čekal, až na něho přijde řada. Rozhlížel se kolem sebe. Chlapík vedle něho měl pěknou plešku. Sice už byla malinko matná, ale sluneční paprsky se i tak pěkně odrážely. Zato ten děda na druhé straně to již pořádně zanedbal. Dvojice vlasů mu již sahala až k uším. To se jemu nikdy nemůže stát. V kapse příjemně zavrčel mobilní telefon. A vrněl a vrněl a vrněl a vrněl, až ho vytáhl. „Jirka slyší!“ Zamumlal do telefonu, zrovna když ten první pán šel pod kudlu. „Na dovolenou? Vlakem? No já nevím, musím se zeptat doma. Kdo že tam bude? Monika? Ale já už holku mam! A co na kole? Že bys vychrchlal plíce? Hele už musím, jsem u holiče.“

„Co říkal?“ Máček se přestal soustředit na rybaření a hodil do vody návnadu i s udicí. „Že je u holiče, si zase nechá leštit hlavu. Ty vole, co děláš?“ Petr sledoval bublinky stoupající z bahnitého dna. „Já myslel, že chceš grilovat rybu.“ „No tak ryba nebude.“ Smutně stáli vedle sebe a přemýšleli. „Vlezl bys tam, kdyby tam plaval litr?“ Dráždil Petra Máček a znalecky při tom prohlížel brčálovou vrstvu žabince.

„Tak jak to chcete udělat?“ Kadeřník byl muž, jen o pár let mladší než Jirka. Bylo horko a tak si sundal stylovou blůzu s decentní texturou nůžek. Odhalil svoji jemně vyholenou hrud' a rozkročmo Jirkovi zasedl klín. Prohlížel několik zlatých vlásků na jeho hlavě. „Můžu ti to trošičku postavit, nebo bys raději náměstíčko? Ale podívejme se, ty jsi ale chlapák!“ Jirka se prostě nedokázal ovládnout. Díval se na ty nablýskané svaly, na tu překrásně jemnou pokožku, až ucítil podivné těsno v kalhotách. „To je telefon!“ Zavrčel Jirka a pokusil se zvednout. „Chci to zkrátit! Úplně! A pořádně naleštit!“ Prikázal a raději zavřel oči. Nůžky cvakly jen třikrát. Když oči znovu otevřel, poznal tvar svého obličeje.

Kadeřník mezi tím ze šuplíku vyndal leštěnku na auta, trochu jí vymáčkl na Jirkovu lebku a ručníkem leštil. Leštil a leštil, leštil a leštil, leštil a leštil, až plešatá hlava házela prasátka všude kolem.

„To šlo rychle.“ Jirka pochválil příliš ochotného kadeřníka. Z kapsy vyndal peněženku, že zaplatí. „To nech chlapečku. Když jsem na tobě seděl, už jsi zaplatil.“ Holič se začervenal. „Třikrát! Tady máš vizitku, kdybys měl zájem, končím v deset.“ Podal Jirkovi drobný papírek. Jirka se zamyslel a pak svižným krokem prošel dveřmi na ulici. „Proč bych mu asi tak měl volat?“ Mumlal a do peněženky založil vizitku. Přemýšlel, zda ten zážitek byl příjemný nebo ne. Nakonec se spokojil se svým účesem a vyrazil na autobus. Po několika krocích se ale opět zastavil. Celý ztopořený stál uprostřed ulice a zamyšleně zíral na tetovací salón přes ulici. Podrbal se na hlavě. „Chlap by měl mít pořádný a užitečný tetování!“

„A kdyby tam plaval pětilitr, vlezl bys tam?“ Dál provokoval Máček. „No o tom by se dalo zapřemýšlet.“ „No tak přesně tolik stál ten prut. A my pro něj teď půjdeme.“ „Hm, to těžko, zapomněl jsem si plavky.“ „To je v pohodě, já je taky nemám.“ Odpověděl Máček a udělal striptýz. „Nikam nejdu, není čas na hrdinství.“ Trval na své odvaze Petr. „No jak myslíš, já jdu pro pětilitr.“ Odpověděl hrdinně zkušený rybář a začal se soukat po bahnitém břehu. Levá noha, pravá noha, zabublalo to a rázem po kolena stál ve dvaceti centimetrové hloubce. „To jsou bahenní koupele!“ Komentoval svůj postup. Udělal další krok a klesl po koule. Pak po prsa a ztratil schopnost pohybu. Snažil se plavat, ale bažina jej nepustila. Kolem plavala žába. „Jsem skoro tam!“ Volal na Petra, kterého ale zaujaly dvě studentky kousek proti proudu.

Zasněně hodnotil jejich polonahá, ve slunečních paprscích lesknoucí se těla. Neměly podprsenky a dole je zakrývaly jen ledabylye pohozené, studijní materiály. Jedna z nich byla brunetka a druhá měla moc pěkně střižené blond vlasy. Někoho mu připomínaly, na přesnou identifikaci byly ale příliš daleko. Brunetka navíc ležela na břiše. Petr se musel postavit, aby dobře viděl. Prsa blondýnky nemohl přehlédnout. Měla příjemnou velikost a natřená opalovacím krémem jej lákala k letným, i neletným dotekům. „Kdybys viděl, co teď vidím já, nechal bys ten pětilitr plavat!“

„Ale potřeboval bych pomoci!“ Odpověděl Máček. Žádost o pomoc Petra probrala z příjemného rozjímání. „To si děláš prdel, že tam za tebou polezu.“ „Pořád tu plave ten pětilitr!“ Snažil se Máček motivovat Petra. „Je to prut Máčku! Je to tvůj neskutečně drahej, rybářskej prut, kterej jsi tam úplně debilně nahodil!“ „Já ale vážně potřebuji pomoci. Stoupá tu voda!“ Petr si sundal tričko, boty, ponožky, kalhoty, u trenek se na okamžik zamyslel, ale pak si sundal i je. Sestup pod páchnoucí, hladinu vyžadoval nutnou dávku sebezapření. „Vydrž, hned jsem u tebe.“ „Držím!“ Zabublal Máček. „Držím ten prut!“ „A já se taky nemůžu hnout, je tu úplně rozbahněný dno!“ Petr uvízl.

„Jé, pěkný trenky!“ Uslyšeli za sebou ženský smích. Máčkovi se zatím podařilo uvolnit nohu. „Zdar Nino! Tebe bych tu nečekal!“ Překvapeně vykřikl Máček a Petr už věděl, proč mu obě dívky byly povědomé. Nina a Blanka! Psychicky a možná i fyzicky na sobě závislé kamarádky, které se s nimi čas od času opily. „Co tam děláte?“ Ptala se Blanka a z kabelky vyndala mobil, aby si zábavnou situaci vyfotila a fotky doma nahrála na facebook. „A to na sobě nic nemáte?“ Nina se výborně bavila. Petr velmi neopatrně zavrtěl hlavou. „To je nechutný!“ Ukazovala Blanka na bublající bublinky za Máčkem. Nina zatím posbírala jejich oblečení. „Tak my vás už nebudeme rušit chlapi. Mějte se!“ Ještě na ně zavolaly a odešly. „Ty mrchy nám odnesly hadry!“ Nadával Petr. „Kdybys je neokukoval!“ Oponoval mu Máček. Pak mlčeli.

„Hm, to nemá cenu. Nevrátí se. Tak já jdu ven.“ Klidně řekl Máček, natáhl se pro prut a postavil se. Voda mu sahala sotva do pasu. Udělal tři kroky a vystoupil na břeh. „To myslíš vážně?“ „No tobě se sem moc nechtělo, tak jsem předstíral krizovou situaci.“ „Koukej sem zase vlézt a sdílet se mnou mé utrpení! Jsem v bahně!“ Zlobil se Petr. „No prut už mam.“ Máček pečlivě leštil profesionální lovecký nástroj. „Teď ještě tebe vytáhnout ...“ Dodal po dlouhé odmlce...

Sluníčko na obloze se s měsíčkem jen dvakrát vystřídalo, a když vycházelo po třetí, kráčel Petr s Katkou směrem k nádraží. Cestou se k nim přidala Ivča s Máčkem, Michal již čekal na nástupišti. Obloha byla nepřátelsky zamračená. Chladný vítr signalizoval blížící se déšť. „Bude chcát!“ Byla první Michalova věta, když se u historické budovy Nádraží setkali. „Nebude, uvidíte, že nebude.“ Katka vždy věřila ve svůj optimizmus. „Bude.“ Petr uměl být docela nepříjemný realista. „A my půjdeme v dešti deset kiláků!“ „Neříkej to, nebo utečou!“ Krotila jej Katka, mrkající na Michala, který neměl rád vodu a koupal se jen na nudistických plážích, na které nechodil. U nádraží zastavilo luxusní auto s hromadou zavazadel a Monikou. Za volantem byl na krátko ostříhaný, skoro třicetiletý frajer namakané postavy. „Monika někoho má?“ Šeptala Katka Ivče, která nenápadně pokukovala po Michalovi. „No, toho má, na vození.“ Klidně prohodila Ivča. „No tak, místo auta.“ „A na ocásku se taky ráda povozí.“ Dodal Michal. „Povozí, nepovozí, nám ujede vlak.“ Varoval Petr. Monika rychle políbila řidiče, ani jazyk do toho nedala a spěchala se přivítat s Ivčou. Objímaly se, skoro se i líbaly a jazyk do toho dávaly, jakou měli radost, že se znovu vidí. „Prosím pozor! Na druhé nástupiště přijíždí vlak!“ A na druhé nástupiště s pištěním brzd přistál vlak. „Nechci vás rušit ve vašem lesbickém rozjímání, ale asi by se mělo nastoupit!“ Petr s Michalem natlačili Moniku s hromadou kufrů do vlaku. „Ale no tak děvčata, nechte toho!“ Okřikl Michal Ivču s Monikou, když v kupé pokračovali v líbačce. „Ale to je dobrý, pěkně se na to dívá.“ Odporoval mu Máček a Petr přikyvoval. „Michale, ty nepomůžeš slečně?“ Zkusila jej povzbudit Katka. „Slečna to zvládne sama.“ „Teda ty jsi ale gentleman.“ Otráveně se zatvářila Monika. „Tak když jinak nedáte“, Michal popadl obrovskou tornu a začal jí cpát do zavazadlového prostoru pod střechem. Celým nádražím prolétlo mohutné písknutí píšťalky průvodčího a vlak, s hlasitým odfukováním mnoha voltů a ampér, drnčením kol a vypouštěním páry ospalého strojvedoucího, zamířil na dovolenou.

Jak se ozvala fotbalistická píšťalka na krku průvodčího, jak vlak vpřed prudce poskočil, spadl Michal Monice do mezikozí. Ta v první chvíli překvapeně vykřikla, když se tam ale troch zavrtal a pražce příjemně nadsakovaly, líbilo se jí to. Ivča vše spokojeně sledovala z Máčkova náruči a všem se moc líbilo, jak pěkně to začíná.

Katka ani Petr, Ivča ani Máček, Monika ani Jirka, který s nimi ještě nebyl netušil, že na dalším nádraží, další zastávce vlaku na dovolenou, čeká natěšená, nepozvaná, ale nezapomenutá Šárka. Čekala ukrytá za lampou veřejného osvětlení. Maskovaná ve vypůjčené uniformě Českých drah. Čekala, až vlak zastaví, aby mohla nepozorovaně vklouznout do posledního vozu.

„A co Jirka, ten nakonec nejede?“ „Říkal, že poprčí na kole.“ Odpověděl Michal a spokojeně se dál bahnil v poprsí. „Ty vole, já ho vidím!“ Vykřikl Máček a všichni se vrhli k oknu.

Poslední chloupek na cyklistické helmě dosáhl rychlosti 80 kilometrů za hodinu. Jirka dál zrychloval,

šlapal, jak to šlo, a předjížděl rychlík na dovolenou.

„To je blázen.“ Nemohl uvěřit Michal. Jirka je brzy nechal daleko za sebou a zmizel z dohledu. „A je fuč.“ Kromě páru, který si to rozdával na slámě, nebylo na co koukat. „No, za hodinku tam budeme.“ Plánoval Petr. Kapsa Michalových kalhot zavibrovala a Michal ho vyndal. Svůj úplně nový mobil se zrcátkem. „Michale víš o tom, že je to telefon pro ženský?“ „Mně se líbí!“ Michal otevřel novou zprávu. „Ahoj Miso, cekam na zachode v poslednim voze, tva nadrzena...“ Raději text nedočel a při pohledu na zvědavou lvču jej smazal. „Jdu se, vych...čůrat.“ Odešel.

Šárka se rozhlížela po miniaturní toaletě. Ještě že požádala tu paní, aby jí pohlídala věci. Je tu málo místa.

Ve vlaku to ještě nikdy nedělala, ale všechno je jednou poprvé. Ona by si mohla sednout na mísu, dát nohy Michalovi na ramena a on by mohl pěkně přirážet. Z jejího těšení ji vyrušilo tiché zaklepání. Opatrně pootevřela dveře a Michal se vcucnul do půlmetrového prostoru. Objala jej a začala vášnivě líbat na rty, na krk a vůbec. „Já jsem se na tebe tak těšila.“ Špitla mu do ouška. „Já na tebe taky.“ Šeptal, když mu rozepínala poklopec, když přes hlavu jí přetáhl tričko a rozepínal podprsenku. Její drobná prsa a vzrušené bradavky se na něj usmívaly a lákaly jej k pusinkování, sání, mazlení. Její ruce sklouzly po jejím zadečku a s tichým zavráním odklopily prkénko. Přes ramena spadla její podprsenka. Z kalhotek jí rád pomohl Michal. Zvedl je a nadšeně je odhodil na stěnu za ní. Luxusní, černé, krajkové spodní prádlo tiše zašustilo a zmizelo v nechutné díře. Oba zděšeně pohlédli do mísy a se zaujetím sledovali rychle se míhající koleje. „To nic. Mám v batůžku náhradní.“ Špitla Šárka, líbajíc Michalovu hrud' sjela až k jeho zdroji trvalé sexuální vitality. Hladil jí ve vlasech a na zádech, když mu líbala a pusinkovala velký a tvrdý penis. Tiše vzdychal, když jej brala mezi rty. Slastně zavíral oči, když jazýčkem kroužila po té malé růžové bambulce a dlaněmi jej hladila po svalnaté zadnici. Dělal to jen chvíli. Pak už ani ona nedokázala vydržet touhu, která zachvátila její srdce. Sedla si na mísu a roztažením nohou jej pozvala do své tajné jeskyňky. Michal nezaváhal ani na okamžik a opatrně jej zasouval do toho vlnoucího tajemství. Vlak poskočil a Michalův úd zajel hluboko do tunelu. Její prsa se překrásně vlnila, to jak mocně přirážel. Položil na ně své dlaně a něžně je hladil, vášnivě mačkal a stále přidával. Kdyby neseděla na mini hajzlíku, hladily by jí jeho koule po zadečku. Teď hladily hajzlík. Místnost rychle zaplnily jejich vzdechy. Zaplnily i poslední vagón, pronikaly do dalších vozů, až zanikly v drnčení pražců. Dlaní mu přikryla ústa. „Tiše miláčku, nebo nás někdo uslyší!“ Michal se ale jen usmál. „Jen ať to slyší až v jídelním voze!“ Radostně vykřikl. „Jen ať

slyší, jak ti ho tam pořádně vrážím!" A přidal ještě víc. A ona ještě víc sténala a nazývala jej sexuálním bohem.

Když se ozvalo klepání na dveře, neslyšeli ho. Když se ozvalo bušení na dveře, ignorovali ho. Když se dveře pootevřely, zablokoval je Michal nohou. Když se po chvílce otevřely úplně, přestali píchat. „Jízdenky prosím." Průvodčí na ně překvapeně zíral a nevěřil, že nekouká na oživilé porno. "Co to tady děláte?" Nahá Šarka se schovala za nahého Michala. „No to je snad jasný ne, pícháme!" Odpověděl Michal a průvodčí sklopil zrak. Na podlaze si všiml Šárky vypůjčené uniformy Českých drah. „A v pracovní době! To jsou ty brigádnice!" Zavrčel a zavřel dveře. Michal pokrčil rameny, otočil se k Šárce a zasunul.

Za okny začalo pršet. „Prší." Smutně poznamenala Katka. „Říkal jsem to." Dal si za pravdu Petr. „Ale ty jsi nám nějaká rosníčka. Kde je vlastně Michal?" Ptala se Monika. „Šel někam dělat kekel." Odpověděl Máček. „Dělat co?" Hloupě se ptala Monika. „Výkal." Odpověděl jí Máček. „A co je ještě nového?" Ukončil debatu o hovně Petr. Michal prošel dveřmi a uvelebil se vedle Moniky. „No jo, vypadá nějak jinak. Jaký to bylo, Míšo?" Vtipkovala Ivča. „Úplně úžasný."

Šarka rychle proběhla úzkou chodbičkou, zavřela dveře a těšila se na náhradní kalhotky a podprsenku. Ale kalhotky už neměla. Neměla ani podprsenku, ani batůžek s oblečením, jídlem a pitím. Paní na hlídání a všechny její tašky byly pryč. Byla úplně okradená. Byl to nejkratší a nejdražší sex v jejím životě.

Petr na gépéesce v mobilu sledoval polohu vlaku. „Tak časově to vychází. Na jídlo tam budeme." Spokojeně komentoval pohyb barevné tečky na mapě. „Ještě že jedeme rychlíkem." Řekl Máček a pohládl Ivču po vláscích. „Až zastaví, vystoupíme a pak už jen kousek pěšky." Těšila se na procházku po lese Katka. „Proč nezastavujeme?" Začínala mít obavy Ivča. „Je to rychlík Ivi a ten," zapojil se do debaty Michal, „nestaví v každé prdeli!" Dodal, když nádraží zmizelo daleko za nimi. „Kdo kupoval lístky?" Všichni se otočili na Petra. „Ale máte kupé v první třídě!" Michalovi v kapse zabzučel mobilní telefon. „Slyším!" Zvedl jej.

„Někdo mi štípнул věci!" Šarka byla rozzuřená a hysterická. „Ještě že mobil a prachy jsem měla u sebe. Potřebuji kalhotky a podprdu!"

„Jo jasně, a tu objednávku nemůžeme vyřídit." Vyřizoval Michal jako hovor z práce".

„Ty si ze mě děláš prdel?" Šarka měla rudou barvu před očima. „Říkám ti, že tu sedím na ostro a táhne mi na ní! Tak laskavě hrábní Monice nebo Ivče nebo Katce do tašky a dones mi jednu kalhotky!"

„Ne, ani ty okurky salátovky, ani cukety a vůbec žádnou jinou podlouhlou zeleninu nemáme!" Michal ukončil hovor. „Dyť mam dovolenou do háje!" Jako se zlobil. „Možná by to mohlo zastavit v Příbrami. Nebo Březnici." Hledal Petr v elektronických mapách. „Tak asi ne." Máček z okna zíral na další, vzdalující se nádraží. „Ukaž mi tu jízdenku!" Petr z peněženky vyndal potištěný proužek papíru. „Ty vole dyť je to InterCity!" Rozkřičel se Máček. „A všichni mi dlužíte litr!" Odpověděl Petr.

Blížil se večer. Odpoledne ještě na okamžik vysvitlo sluníčko, teď ale předvádělo, jak v Brdských lesích dokáže překrásně zapadat. Silnici zahaloval lehký opar, odpařoval se nedávný déšť. Vzduch nádherně voněl létem, lesem a kravským trusem.

Petr zíral na cestu před sebou a z posledních sil se snažil dělat co největší kroky. Katka si roztomile kuňkala a čvachtala v těch největších loužích, které se na silnici proměňovaly v drobné potůčky. Michal přemýšlel, jak asi dopadla Šárka. Naposledy ji viděl při přestupu na hlavním nádraží hlavního města Polska. „Za chvíli bude tma. Zbývá nám zhruba pět kilometrů, navrhuji to vzít přímo přes les.“ Navrhl Petr. Kolem se prohnal cyklista zabalený v pláštěnce. Trochu je zacákal a zmizel za další zatáčkou. „Dobrá, ty to tady znáš, tak nás ved!“ Odpověděl Máček a sešli ze silnice. „Jo to je pravda. Zním to tu docela dobře.“ Nostalgicky pošeptal Petr Katce. Ta jej vzala za ruku a všichni kráčeli po rozmáčené pěšině.

„Ne, tam nepůjdu! Tam něco je!“ Křičela Lucka a měla slzičky na krajíčku. „Jo, kdo se bojí, nesmí do lesa!“ Odpověděl klidně Petr a v duchu si začínal dělat starosti s viditelností. Na Třemšín šel s oddílem naposledy před rokem a ve dne. „My jsme sem ale nechtěli jít!“ Lenka vyrazila na trestnou noční výpravu v plážových žabkách. „Kdybyste spali a nezlobili, nebyly byste tu!“ Řekl nahlas. „A já mohl v klidu popíjet na Štábu.“ Řekl si tiše pro sebe. „A dávej pozor na ty louže!“ Okřikl ji při pohledu na zabahněné nohy a pyžamo. „Týjo, pan správce říkal, že v zámečku straší!“ Začala vyprávět Jana, která celou cestu mlčela. „Prý kdysi v dávných časech, když zámek stavěli, nechal tam baron zazdít svoji krásnou, mladou ženu.“ Její hlas v temném lese získával podivně tajemné zabarvení. Zněl tak tiše a malinko se chvěl, to jak se sama bála. „Protože milovala krásného, mladého myslivce, kterého pak baron zabil v souboji.“ Při těch slovech jí ukápla nejedna slzička. „To jsou pohádky!“ Nadávala jí Lenka. Petrově svítilně definitivně došly baterky. „A ona tam teď při těch nejtemnějších nocích pláče.“ Dokončila Jana své vyprávění. „A dnes je pěkně temná noc.“ Brblal Petr a snažil se trochu rozkoukat. „A to budeme muset jít zpátky!“ Chytala se naděje na vyhřátý spacák Lucka. „To dáme! Už je to jen kousek!“ Zchladil její představy Petr. „Pohádky a ty jsi kráva, že tomu věříš!“ Dál nadávala Lenka. „Fuj tady něco je!“ Křičela, když do něčeho narazila. „Tady něco je! Rozsviňte! Rychle rozsviňte někdo!“ Petrova baterka několikrát zablikala. Její záblesky odhalily mohutný, dřevěný kříž, tyčící se nad hlavou vyděšené dívky. „Ne! Co to je! Co to jen je!“ Křičela Lenka a Lucka utíkala pryč po cestě. Lesem jako blesk prolétlo podivné zakvílení připomínající ženský pláč. A pak už jen ticho. „Co to bylo?“ Začínal se nejistě cítit i Petr. „To si jen Lucka na cestě prdla do kalhot.“ Odpověděla mu úplně vysmátá Jana.

Michal narazil do stromu. „A že se za tu chvíli pěkně setmělo, co?“ Baval se Máček. Ivča se v neznámém lese bála. „Fuj tady něco je!“ Zapištěla, když narazila do podlouhlého tmavého předmětu. „Nějaký kekel!“ Smál se Máček. „Ne, já se bojím Máčku, rozsviňte! Rozsviňte někdo!“ Pištěla Ivča. „Fakt jsem to už jednou zažil.“ Petrův hlas zněl unaveně. Katka zašmátrala v kapse a mobilem posvítila. „Ježíš co to je?“ Byl překvapený tím, co vidí Petr. „Je to kekel?“ Křičel Máček, který neviděl přes pištící Ivču. Paprsky ostrého světla dopadaly na podivné obrazce vytetované do holé lebky. A mohutný kříž v pozadí. „Co tady blbnete?!“ Jirka pomalu otočil holou lebku tváří k nim. Dočůral, oklepal a zabalil své nádobíčko. „To je hustý!“ Vykřikl Michal a poplácával jej po lebce. „Co to je?“ Zeptala se Katka. „No helma!“ Vysvětloval Jirka. „Nepadá mi do očí a nepotí se mi lebka.“ „A má to ideální aerodynamický tvar.“ Pochopil Petr. „Přesně tak.“ Byl spokojený Jirka. „Ježíš ten je blbej!“ Dodal Michal. „Monika raději nic neříká,“ Michal pohlédl na polozapomenutého člena výpravy. „Monice je zima.“ Usmál se na ní Petr. „No díky že jste si mě vůbec všimli!“ Naštvala se Monika. „Škoda, že to nebyl Kekel.“ Smutnil Máček. „Moničku bych dneska mohl zahřát.“ Dělal zamilované ksichtíky Michal. „Monika je našťvaná!“ Odpověděla Monika. „A Michal umí zahřát.“ Snažila se jí navnadit Ivča. „Jo Michal umí zahřát.“ Opakoval Michal, když bral Moniku kolem pasu. „Pěkně se to vyvíjí.“ Šeptala Katka Ivče. „Věděla jsem, že na Monču zabere.“

Před Roželovským zámečkem zastavilo luxusní, červené Ferrari. Dvacetiletý, pěkně urostlý muž v saku vypnul motor a vystoupil. Obešel svůj vůz, aby gentlemansky otevřel dveře spolujezdce a pomohl Šárce vystoupit z vozu. Krátce jej objala a nenápadně pohladila po poklopci. „Tak díky za svezení.“ Špitla svým vysokým hláskem. Rozpustila si vlasy a dovolila mu pohladit zadeček. Líbilo se jí to. A on poznal, že pod uniformou nic nemá. „Ty už nemáš kalhotky?“ Zareagoval přesně, jak čekala. A nepozveš mě dál?“ „Možná příště zlato. Teď jsem zadaná!“ Odpověděla a ještě než prošla zámeckou brankou, si svůdně olízla rty.

Petr se zuřivě prodíral rozbahněným lesem. „Už tam musíme být! Ale tady dávejte pozor, tady někde,“ přerušil jej Moniky křik a cákající voda. „Musí být potok. A kdo do něho spadne, má speciální bonus. Je mokrej ještě víc! Moniko!“ Michal otevřel batoh a otevřel láhev vodky. „Tak, tak, tak na nás hovada!“ Pronesl přípitek a dal si prcka.

„A Michal chlastá! Místo aby mě zachránil.“ Nadávala Monika a sápla se po kamenitém břehu. „Drž píču a napi sa!“ Michal se po prvním loku ztatečně uvolnil. „No Michale, ty jsi ale sprostěj!“ „A ty se taky napi!“ Monika si cucla a poslala láhev dál. „Nemáš žváro vole?“ Dožadoval se cigarety u Jirky a jeho pláštěnky. „Měl bys to sundat, už neprší! Vypadáš v tom jak šprcka!“ Katky telefon se vybil a les kolem nich potemněl. „A je tu tma jak v píči!“ Radostně křičel Michal a chlastal. „Je to už jen pár kroků! Vydřte!“ Mezi stromy prosvítaly slabé paprsky táborového osvětlení.

Byli mokří a unavení, když vyšli z lesa a uprostřed tábora otevřeli láhev Šampaňského. Špunt vylétl vysoko k obloze plné hvězd. Posadili se na zápraží několika chatek, které v kruhu obklopovaly hřiště, stožár bez vlajky, jednu chatku, strom a velkou louži. „Tímto můžeme zahájit dovolenou.“ Láhev šumivého sektu putovala mezi nimi a na půl cestě se střídala s poloprázdnou vodkou. „Tak oběd jsme nestihli.“ Máček z batohu vyndal poslední pytlík smažených brambůrků. „Jirka oškraboval bahno ze své lebky a kola. „Tak co Jirko, jak se jelo? Viděli jsme tě z vlaku.“ Začal hovor Máček. „Jel jsi jako ďábel! Zajdu ke správci pro klíče.“ Petr se zvedl a zamířil směrem k nedalekému zámečku. Prošel rozbahněnou cestou kolem záchodků, k dřevěné budově jídelny. Za ní pak prošel na malé nádvoří, kde zahájil vytrvalé bušení na mohutné dveře.

„Šárka stála v kanceláři a smutně sledovala ospalou správcovu ženu v noční košili. „Tak na dva dny, jo?“ Správcová něco psala do lejster. Šárka jen přikývla. „A i s obědem, jo?“ Pokračovala správcová a Šárka opět pouze přikývla. „A večeře a snídaně taky jo?“ Zapisovala správcová. Šárka kývala. „No tak to řeknu rovnou, že plnou penzi!“ Vykřikla správcová. Zámeckými chodbami se rozléhalo bušení na dveře. „Koho to sem čerti nesou! Tak, v patře jsou ubytované kuchařky, vás šoupneme až do zadu. Nebudete se tam sama bát? Jo a v deset se zamyká, tak klidně zaklepejte, když přijdete pozdě.“ Podala Šárce klíč. „Ale to vám říkám, jak usnu tak spím!“ Došla s ní až ke schodišti, aby jí ukázala cestu k pokoji. „A žádné noční návštěvy! Nechci tu žádné cizí lidi, rozumíte?“ U posledního slova se k ní malinko naklonila. „Aby se tu nic neztratilo!“ Důrazně dodala. Šárka přikývla a rychle vyběhla schodiště.

„A kdo jste zase vy?“ Mohutné dřevěné dveře se s vrzáním otevřely a na Petra zírala už ne tolik rozespálá správcová. „My jsme právě dorazili, tak nás jdu nahlásit!“ Petr si všiml povědomé postavy, jak za mohutnou babou prošla na tmavé schodiště. Na okamžik se zamyslel, odkud ji zná, nakonec ale zápas se svojí pamětí vzdal.

„Fuj, to je hnusná postel! Tam budou určitě pavouci!“ Petr s Máčkem použili své matematické schopnosti, přirozenou inteligenci, násilí a ještě většího násilí a z dvojice rozvrzaných paland sestavili patrové dvojlůžko. Po té námaze si Petr unaveně sedl na postel a poskakováním a pohupováním testoval kvalitu matrací. „Ty posteťe už toho zažili.“ Konstatoval, když se ze spodní strany postele nad ním pokoušel umazat nápis „Náš oddílový vedoucí Petr je kokot!“ „To ještě nezažily nás!“ Prohlásil Máček a sledoval převlékající se lvču.

„Michale hlavně nechrápej!“ Monika si zapnula spacák, takže jí koukal jen nos. „To si děláte prdel, že už jdete spát!“ Nemohl Michal pochopit, proč už nikdo nechce nic podnikat. „Neotevřeme si ještě vínko?“ „Já teda jdu spát.“ Jirka se otočil čelem ke stěně. Michal našťavaně kopl batoh vycpaný láhvemi pod postel. „A co ty Moničko? Dáš si vínko?“ Monika ze spacáku vysunula ruku a na židli odložila bílou, krajkovou podprsenku. Michal to se zaujetím sledoval a přemýšlel, zda má ještě dostatek sil na sexuální styk. Jirka začal chrápat. „Teda to nemyslí vážně!“ Monika se i ve spacáku posadila. „V tom kraválu se nedá spát!“ „Vínko?“ Michal odšpuntoval láhev. Byl pevně rozhodnut využít příležitosti.

Šárka se zachumlala do navlhých peřin a snažila se usnout. Takovou tmou, jaká ji obklopila, nikdy před tím nezažila. Starý dům vydával všechny možné a ještě strašidelnější zvuky. Šárce se v mysli míhaly hororové myšlenky. Na nočním stolku nahmatala mobil a napsala krátkou zprávu. „Michale ja se tu sama bojím!“

Michal opatrně, jak nejněžněji pod vlivem alkoholu mohl, zasouval svůj úd do natěšené, vzrušené a opilé Moniky. Ta slastně vzdychala a mačkala Michalův zadek. „Ty se nezdáš!“ Pošeptal jí, když začala vrzat postel. Moniku ovládla její skrytá vášeň. Tahala Michala za vlasy. Donutila jej lehnout si pod ní a dráždila jej svojí do hladka vyholenou dírkou. Podprsenkou a tričkem jej připoutala k palandě, sklonila se k jeho rtům a nabízela mu své božské poprsí. Začala přirážet. Chtělo se mu křičet slastí, ale použila kalhotky jako roubík. Vzrušeně se vlnila, a hlavou narážela do druhé palandy. Stará postel hlasitě narážela do dřevěných stěn. Jirka klidně odfukoval, když jejich vzdechy zaplnily celý tábor.

„Slyšíš to?“ Špitla vystrašeným hláskem lvča. „To se páří medvědi!“ Zavřel Petr dole pod nimi. „Ty ještě nespíš?“ Zareagoval Máček. „Copak se při tom mlaskání, lízání, hekání a vrzání dá usnout?“ Odpověděl unaveným hlasem Petr. „Já se bojím, Máčku, jdi se tam podívat.“ Máček neochotně slezl z postele, odemkl a vykoukl ven. Chvilí jen tak poslouchal, pak vytřeštil oči a zíral na pohybující se sousední chatu. „To nic, to je vedle.“ Máček zavřel dveře a vrátil se do postele.

Byla to krátká noc. Sotva zavřeli oči, kokrhal kohout a svět znovu začínal žít. Sluneční paprsky rychle prozářily všechna zákoutí v hlubokém lese a zahnalý temné stíny.

Michal otevřel oči a zkontroloval displej svého telefonu. Signál se sotva vyšplhal k první čárce, ale k přijetí padesáti tří textových zpráv od Šárky, plných strachu, hrůz, běsů, sexu a rozzuření stačil. Často se objevovala slovní spojení jako: náhradní kalhotky, podprsenka a ještě - vzít Monice. Michal okamžik zíral na drobný text. Poté na ruku přivázanou k posteli a oslintané kalhotky, pohozené na podlaze. Po chvilce přemýšlení z pod Moniky opatrně vytáhl druhou ruku. Trvalo jen chvíli, než se mu do ní opět vrátil cit. Bylo půl šestý, ostatní ještě budou dlouho spát. Možná má ještě šanci, možná má ještě naději se s Šárkou udobřit. Odvážal se a opatrně vyklouzl z Moniky postele. Vzal si trenky a tričko, kalhotky a podprsenku a vyrazil na tajnou výpravu. Zámeček byl nedaleko. Věděl, kde je Šárka

ubytovaná. Tajně se tak domluvili se správcem. Ivča jí neměla ráda a tak nechtěli, aby ostatní o ní a jejich tajném vztahu věděli. Rychle proběhl táborem a zastavil se až u mohutných, dřevěných a hlavně zamčených dveří. Rozhlížel se kolem a hledal zázrak. Zázračné dveře, zázračnou díru ve zdi, nebo zázračně otevřené okno. Okno od záchodu. To bylo ono, to upoutalo jeho pozornost. Vydrápal se na hromadu nařezaného dřeva a protáhl se do malé místnůstky toalety. Jasně, půjde to. Mrštňně jako kočka se otočil a protáhl nohy. Zavěsil se okraj okenního výklenku a spouštěl se k prkénku. Pozvolna, polehoučku, potichoučku, opatrně, ale co to? Z ruky, na které celou noc spala Monika, znovu zmizel všechn cit. Neudržel se.

Michal seděl ve vlaku a nemohl se dočkat, až s několika spolupracovníky zapíše konec týdne na letních slavnostech na Švihově. Těšil se na rytířské zápasy, na vycvičené dravce, spoře oděné slečny a závody v konzumaci piva. I když v poslední době měl raději víno, po kterém se necítil jako sud.

Michal se zadíval na postarší paní sedící naproti. Vypadala jako sud, s púllitrem místo hlavy. Paní se spokojeně vlnila v rytmu klapání pražců. Michal se cítil trapně, ale nedokázal od té hrůzy odtrhnout zrak. Zkoušel se dívat z okna, dokonce chvíli sledoval mouchu na stropě. Z neznámého důvodu se ale vždy jeho pozornost vrátila k té tlusté paní. Přicházelo to tiše a nenápadně. Horký vzduch vyplnil hnilobný zápach a paní vytřeštila oči. Její tváře se nafoukly jako dva pouťové balonky. Začala funět a Michal uhýbal před očekávaným zvracením. Už ten puch nemohl vydržet. Natáhl ruku k oknu a pokoušel se jej otevřít. Paní se zatím vrtěla a nafukovala stále víc, až zděšení v její tváři vystřídala úleva. Přišlo to z ničeho nic. Bylo to hnusné a hnědé. A bylo to všude. Kekel!

Kekel. To bylo to, do čeho Michal spadl. A řešil zcela nový problém.

Jirka otevřel oči, převalil se a spadl z postele. „Kde je ta čokoláda?!“ Vykřikla Monika a probudila se. Pak si pozvolna vzpomínala na předešlou noc a styděla se. Uvědomila si, že leží v rozepnutém spacáku a že tam leží úplně nahá. A že na ní zírá Jirka. „Nebudeme o tom mluvit.“ Pokusila se přejít trapnou situací. „No co! Ráda se v noci uvolním.“ Jirka si sedl vedle ní. „Já ti rozumím, taky jsem dneska spal jen tak.“ Tajemně pošeptal. „Hm, to jsem nechtěla vědět! Vyjed! Ráda bych se převlíkla!“ Jirka se neochotně zvedl a odešel ven. „A zavři!“ Zklamaně za sebou zabouchl dveře. Monika se rozhlížela kolem sebe a marně hledala své spodní prádlo.

„Tak ty mi fakt nedáš jo?“ Šárka Michala štvála jen malinko míň, než štvál on ji. „Zapomněl jsi na mě, ty šmejde! Jela jsem sem jen proto, že jsem s tebou chtěla píchat!“ „Ale já jsem tu hlavně kvůli tomu!“ Bránil se Michal. Šárka po něm hodila polštář. „Okradli mě a teď musím spát v tomhle hnusu! Kvůli tobě! A páchneš!“ Michal se otočil. „Ty jsi fakt,“ zbytek věty mu nerozuměla. „Kam jdeš?“ „Jdu k ostatním! Sama jsi říkala, že o nás nesmí Ivča vědět! Jdu k nim, než mě začnou hledat.“ Na okamžik se odmlčel. „A navíc se mi chce na záchod.“ Otočil se a odešel. „Jen si jdi! Jdi si za Ivankou! Ta už stejně chrápe s jiným! Co si myslíš, že jsi nějaká hvězda? Ale nejsi! Rozumíš? Nejsi!“ Křičela za ním na chodbě. Vrátila se do pokoje, sedla na postel, urovnala podprsenku, co jí úplně neseseděla a začala plakat. „Nejsi žádná hvězda.“ Vzlykala do staré peřiny.

Ivča se zakousla do sladkého rohlíku a naklonila se ke Katce. „Tak dneska v noci to Michal s Monikou dělali.“ „Fakt?“ „Jo a vůbec se u toho nedalo spát!“ Prohlásil Petr dostatečně nahlas na to, aby to slyšeli i u vedlejšího stolu. Monika pohlédla na Michala a začervenala se. „Tak to je super. A je ruka v rukávu.“ Odpověděla jí Katka. Petr dožvýkal rohlík s marmeládou a odnesl špinavé nádobí.

Ivi, já se ti moc omlouvám." Monika sice věděla, že se Ivča s Michalem rozešla, i tak se ale cítila jako špatná kamarádka. Dopoledne se dokázala vyhýbat Ivčím pohledům, dál již ale nechtěla bojovat se svým svědomím a využila okamžiku, kdy ostatní kráčeli daleko před nimi. Petr je vedl do nedaleké vesničky, kde hodlali doplnit zásoby na večerní oheň. "To je v pohodě." Usmála se na ní Ivča. „A jaký to bylo?“ Monika chvíli hledala to správné slovo. „Brutální.“ Před další větou se zamyslela. „A není Michal tak trochu úchyl?“ Ivča se na ní pobaveně podívala. „No jak se to vezme, má rád kouření, do zadečku, zkoušeli jsme ledacos.“ „Počkej.“ Přerušila ji Monika. „Na tom není nic zvláštního. Ne, myslím jako, jestli nesbírá trofeje. Třeba jako nějaký fetiš.“ Ivča zvažněla a přemýšlela. „Ne, na nic si nevzpomínám. Tobě se něco ztratilo?“ Monika souhlasně přikývla. „Dneska ráno jsem nenašla kalhotky a podprsenku.“ Odpověděla s vážnou tváří. „Počkej, ty jsi teď na ostro?“ Ivča se na chvíli zastavila. „Ne, neblbni, mám ještě dvoje v tašce. Ale ty pěkný krajkový jsou pryč.“ Pokračovali v chůzi. „A myslíš, že je má Michal na sobě?“ „Jako podprsenku?“ „Ne kalhotky!“ Ivča pokrčila rameny. „Tak jdi za ním a podívej se.“

„Já nevím, prostě mám pocit, že na to asi nejsem.“ Petr se díval na cestu a přemýšlel o tom, co mu Michal říká. „Jako na sex? To říkáš zrovna ty?“ Divil se Petr. Katka raději mlčela a čekala, kam se rozhovor vyvine. „No na ten teda jsem!“ Bránil se Michal. „To jsme si všimli.“ Reagovala Katka. „Asi si chci jen užívat, přemýšlím, že asi nechci žádný vážný vztah.“ Na okamžik se odmlčel a zapálil si cigaretu. „Já, bojím se, že to zase dopadne stejně špatně.“ Výraz v jeho obličeji byl náhle tak vážný. „Máš strach?“ Položila mu Katka otázku, na kterou čekal. „Možná.“ „Ivča se k tobě nezachovala dobře.“ Soucítit s ním Petr. „Ty k ní ale taky ne.“ Oponovala mu Katka. „To už snad bylo jedno!“ Zlobil se. „Taky nebyla svatá a to co jsem jí řekl, v tu chvíli to tak bylo.“ „To se ale holkám neříká.“ Podpořil Katku Petr. „Asi zůstanu sám. Vždycky si jen zapíchám.“ „A už jí nezavoláš.“ Dodal Petr. „Ne. Cítil bych se jako, že se vnucuju.“ „To by utrpělo tvoje mužné ego.“ Řekla si své Katka. „Ani kdyby se ti fakt moc líbila? Ani kdybys, ses do ní zamiloval?“ Útočil Petr. „Ne. Nezavolám.“ Opakoval Michal. „Michale, ale holka ti nezavolá.“ Vyslovila nesmrtelnou pravdu Katka. „Ivča vždycky zavolala.“ Reagoval. „Ivča, to je už úplně jinej příběh.“ Snažil se ho Petr přesvědčit. „Ivča byla skvělá holka. Ale i kdybych potkal zase takovou, nešel bych do toho.“ Další chvílka mlčení. „Protože by mi zase jen ublížila. Jako všechny.“ „Časem snad změníš názor Michale. Jinak z tebe bude chlastač a píchač a až ti přestane stát, tak už jenom chlastač!“ Petrovi se nelíbilo, kam se jejich rozhovor ubírá. „A naroste ti pupek.“ Dodala Katka.

Nedaleko od cesty, kterou procházeli, za hustým houštím, na pařezu seděla Šárka. Její oči byly plné slz. Plakala, pila víno a kouřila. Cítila zradu. Cítila smutek. Cítila samotu. Nevěděla, zda jej má milovat, nebo nenávidět. Zapomněl na ní a nechal ji celou noc samotnou v té děsné díře. A tu její, osamělou díрку nechal prázdnou. „Hajzl! A tohle je mi taky velký!“ Vztekla vykřikla a našťavaně hodila Moniky podprsenku po veverce. Veverka utekla a hodila po ní šišku. Podrbala si bouli a všimla si díry na značkových kalhotách. Znovu jí to vechno slzy do očí. „Nenávidím vás!“ Znovu zoufale vykřikla, když na pravém prsu odhalila klíště.

Pomalou chůzí vkráčeli na náves střediskové obce. Uprostřed, před obecním úřadem, stál modrý kamión a kdosi z něho vykřikoval politická hesla. A všude bylo plno lidí. „Jé, tady je pouť?“ Radostně vykřikla Katka a těšila se na autodrom. „Tady mají pouť na začátku července. Tohle vypadá na předvolební kampaň.“ Zklamal ji Petr, když se pomalu blížili k davu. „Je hele, to je Honza!“ Vykřikla Ivča, když u mikrofonu poznala svého bratra. Honza byl potenciální lamač srdcí. Vysoký tak akorát, tmavé vlasy a široký úsměv. Měl sportovní postavu a rád jí ukazoval všem kolem sebe, takže většinu léta trávil bez trička. Ještě studoval a doma měl vždy vše, co si přál. Auto, perfektní audiovizuální

výbavu v pokoji a kalhoty nemusel nosit příliš upnutý, aby holky viděli, že si s ním užijí. Ale právě láska se mu dlouho vyhýbala. „On teď dělá do politiky?“ Ptal se Ivči Michal a ona přikývla. Nebyla z toho nadšená, ale byla ráda, že jej vidí.

Vzduchem prolétlo vajíčko. Zasvištělo a těsně minulo Honzu, který v klidu pokračoval dál v programových prohlášeních. „A na vysokých školách bychom rádi prosadily školné.“ Hlásal do davu. „Ne snad proto, abychom diskriminovali studenty ze sociálně slabších rodin, ale věříme, že tak pomůžeme zvýšit kvalitu výuky. Naše bankovní úřady jistě zavedou řadu půjček a dalších finančních produktů, které umožní studovat každému inteligentnímu člověku.“ Honza zřejmě překročil faktor klidného davu a dav se rozbouril. Obecenstvo pískalo a křičelo sprosté reakce. Vzduchem létala vejce a rajčatová jablíčka. „Snižíme sociální dávky, aby z vašich daní, z daní těch poctivě pracujících nežili ti, kteří pracovat nechtějí!“ Vykřikl v pudu sebezáchovy. „A co když přijdu o práci a jiná nebude! Co když budu chtít pracovat, ale nebude kde!“ Ozval se kdosi. „Fůj!“ Přidal se dav a začala létat i shnilá jablka. Petr se rozhlížel kolem sebe a všiml si velkého množství červených plakátů plných ještě červenější dvojice jahůdek a populizmu. Ty modré, s bílým čápem ve znaku, byly většinou počmárané sprostými kosočtverci, nebo roztrhané. Honza dostal rajčetem do hlavy. „Chraňte demokracii! Jen pravá ruka je ta pravá!“ Křičel z posledních sil. „To je diskriminace! Já jsem od narození levák!“ Odpovídal mu starší muž v montérkách a pravou rukou vrhal vajíčka. Honza zmizel v útrobách kamionu a za okamžik se zpoza něho vyřítit ve svém služebním, červeném Ferrari. „Tak tady už nic neuvidíme. Ale že mu to šlo!“ Usmál se Michal. Ostatní zamířili k malému krámku nedaleko.

Honza vyjel z vesnice a zamířil k nedalekému lesu. Jel rychle a hlavou se mu honily nejrůznější politické myšlenky. Zastavil u lesa a z přihrádky vyndal balíček ubrousků. Vystoupil z auta, sundal sako a otřel několik žloutků. „Ahoj.“ Uslyšel za sebou dívčí hlásek. Otočil se a spatřil nižší blond dívku. Stopařku, kterou poznal předchozího večera, když jí vezl z Prahy. Před tím skoro celou cestu mlčela, když ale vystoupila, dala mu malou pusinku. Znal jen její jméno. Šárka. Teď byla celá uplakaná, po tvářích jí ještě ztékaly slzičky. Vlasy měla rozčuchané a plné jehličí. Kalhoty potrhané a špinavé, byla zoufalá. „Ahoj, máme na sebe štěstí. Copak se ti stalo?“ Přistoupil dva kroky k ní a ubrouskem jí otřel slzičky. „Copak se stalo?“ Celá její postava jej vyzývala k něčemu víc, než jen pozdravu. Padla mu kolem krku a dlouze plakala. Pak si otřela tváře, pohlédla na něj a lehce se usmála. „Já, moc se omlouvám.“ Pokoušela se mluvit i přes větší množství alkoholu v krvi. „Ne, vážně, moc promiň.“ „Ne ne, to je v pohodě.“ Koktal překvapený Honza. „Do háje já se ti chci omluvit, že tě tu takhle zdržuju!“ Vykřikla a ne úplně věděla, co dělá. „Chceš zase někam hodit?“ Než se vzpamatoval, otevírala dveře jeho auta. „Je to jen kousek, ale asi bych vážně byla moc ráda.“ Honza si oblékl sako a vrátil se za volant. „Nestihl ani zavřít dveře, když mu padla do náručí a mezi rty cítil její jazyk. Nebyl to dlouhý polibek. Vlastně trval jen necelou minutu. Tu další totiž Šárka zvracela.“

Cesta zpět do tábora jim s otevřeným vínem rychle utekla. Michal byl zase plný radosti a energie. Celou cestu se s Monikou vedli za ruce. Blížil se další večer a další žhavá noc. Vystoupali na malý kopec k Roželovskému zámečku, z jehož dvora právě vycouvalo červené luxusní auto. Honza zastavil těsně před Michalem a vystoupil z auta. „Čau Ivčo, co tady děláte?“ „Užíváme si.“ Odpověděla mu Ivča. „Viděli jsme tě ve vesnici. Celkem pěkná show.“ Pochválil jeho výkon Máček. „Zdejší vesničané zřejmě nedokážou ocenit pravé umění.“ Utahoval si z mladého politika Petr. „To jo, v Praze to jde líp.“ „V Praze taky mají trochu jiné platy.“ Začal Petr pronikat do politické problematiky. „Myslím, že bychom politiku měli vynechat!“ Rázně Petra přerušila Katka, které se nelíbil směr hovoru. Petr se rád a dlouho, příliš dlouho dohadoval o politice. Teď ale mlčel. Možná konečně přišla

na způsob, jak jej vypnout ještě dřív, než začne. „Spíš ty kde se tu bereš?“ Zeptala se jej Ivča. „Jednu místní dívčinu jsem svezl autem. A pak si ho umyl, protože nějak přebrala.“ „Jo tak dívčinu.“ Zahájila Ivča výslech. „A co, máte rande?“ „No já nevím, jako je docela pěkná, ale víš jak, teď jí není dobře, tak z toho asi nic nebude.“ „Hele, dneska děláme oheň, dáš si nějaký masíčko?“ Začal jej přemlouvat Michal. „No ještě se podívám, jak to s ní vypadá a pak se nejspíš stavím.“ „Tak jí přiveď mezi nás.“ Přemlouval jej Petr, Honza už ale přecházel silnici.

Šárka seděla na posteli a přemýšlela, zda půjde na večeři. A také přemýšlela o pomstě. Jela sem kvůli Michalovi, ale on to všechno pokazil. Seděla jen v kalhotkách a to ještě ne ve svých. Zbytek oblečení měla vyprané v bazénu a rozvěšené po pokoji. Prohlížela si své prso, ze kterého kombinačkami odstranila klíště. „Ahoj, jsi v pořádku?“ Ozvalo se ode dveří a ona překvapeně zvedla hlavu. Stál tam Honza. Nadrženě si ji prohlížel a blaženě se při tom usmíval. Šárka rychle zareagovala a dlaněmi si zakryla bradavky. „Ahoj, co, jak jsi mě našel?“ Byla překvapená. „Nebylo to příliš těžké. Na chodbě jsou jen jedny shody a v patře jen jedna chodba a pár dveří. A jen ty tvoje byly otevřené.“ Na okamžik se zamyslel a malinko začervenel. „Moc se omlouvám. Vyrušil jsem tě při něčem?“ „A to jako při čem!“ „No já nevím, jsi sama, nahá, na posteli, pohráváš si s poprsím,“ mladý politik se až divil, jak snadno dokáže mluvit o tak citlivých tématech. Šárka na něho hleděla ještě překvapeněji a uvědomovala si, že kdesi uvnitř jejího těla se znovu objevuje touha. Touha po muži, kterého zná sotva několik hodin. Potěšilo jí to, ale zároveň i vyděsilo. Honza udělal krok do místnosti a ona se na posteli instinktivně posunula od něho. „Ne, neboj se.“ Začal jí uklidňovat. „Nechci tě znásilnit.“ Povzdechl si. Nevěděl proč, ale její obličej v něm probouzel důvěru. Její oči jej sváděly, svěřit se s tím největším tajemstvím. „Vlastně, jsem až příliš velký gentleman na to, abych nebyl panic.“ Konstatoval smutně. Šárka se usmála a začala si prohlížet jeho nadutý poklopec. Začal se červenat ještě víc, když si uvědomil, kam se dívá. „No jo no, mám z toho plnej pytel!“ Prohlásil a Šárka se začala smát. Vstala, ruce svésila podél boků a odhalila tak své dvě třešničky. Přešla po pokoji a vzala jej za ruku. „Byl jsi dnes na mě hodnej.“ Pošeptala mu do ucha. „S tím tvým problémkem by se možná něco dalo dělat.“ Přiložila si jeho dlaň na prso a jazykem mu přejížděla po krku. Jeho poklopec ještě víc, o moc víc, podstatně víc narostl. „Máš na to chuť?“ Nezmohl se na nic víc, než nenápadné přikývnutí. „Tak se na tebe budu těšit.“ Pustila jej a ustoupila krok do zadu. „Dnes v noci.“ Dodala a slastně si olízla rty.

„Tak to zapal ty hovado!“ Pokřikoval Michal na Jirku, který vyhořelou sirkou zapaloval roztrhaný porno časopis z jeho letité sbírky. „Možná kdybys nezapaloval toho pindíka na fotce,“ radila Katka. „Jo, třeba nějakou pořádně rozpálenou kundu!“ Dodal Michal a osvěžil se z láhve broskvové vodky. „Polej to tou vodkou!“ Zapojil své rady Petr,

když sledoval, jak si Máček u ohniště rozepíná kalhoty. „Máčku ty jsi prase.“ Nadávala mu Ivča, ale on si jí nevšímal. Sundal si kalhoty a na ohniště vystrčil zadek. „Ježíš to je úchyl!“ Chechtal se Michal. „No dělej, zapaluj, udělej pořádnou jiskru!“ Křičel Máček na Jirku, který konečně pochopil. Vyměnil sirku a škrtl ji v zápalné vzdálenosti od Máčkova análního otvoru. Máček zatlačil. Pak se z něho s ohlušujícím

burácením uvolnil plyn. „Vy jste čuňata!“ Výskala Monika a nemohla uvěřit tomu, co právě viděla. Oheň konečně vzplál a zavládlo všeobecné veselí. Máček si zapnul kalhoty. Všichni byly rádi, že si zapnul kalhoty.

Na konci srpna noc přicházela brzy. Oheň překrásně praskal a jeho hřející plamínky osvětlovaly veselé tváře kolem. „Nechtěli byste jít píchat už teď?“ Reagoval Máček na Moniky a Michalovo zamilované objetí. „Jedna noc normálního spánku by se hodila.“ Přidal se Petr. Moniku polil stud. „Vy jste snad...“ „Jo, byla jsi slyšet po celém táboře.“ Pokračoval Máček. „Tak nezávid' a šukej taky,“ bránil se Michal. Ze stínu noci se zjevila sebevědomá Honzova postava. „A kdopak se to k nám blíží? Honzík!“ Radostně jej vítala Ivča. „Dáš si klobásku? Máme kuřecí. A taky tu je ještě jeden hermelín!“ Ivča mu podávala igelitovou tašku s jídlem, alobalem, grilovacím kořením, pečivem, nožem a klacek na opékání. „Ale vždyť on už klobásku má,“ komentoval její nabídku Petr, když Honzovi podával láhev Portského vína. „Dáš si?“ „No to je jasný!“ Zareagoval Honza a trochu upil. „Sakra to je dobrý.“ Zatvářil se spokojeně a upil trochu víc. „Chtělo by to přiložit.“ Jirka přešel k ohni, stáhl kalhoty a sehnul se stejně, jako před tím Máček. Podrbal se na potetované lebce, zatlačil a uvolnil. Za jeho zadkem se rychle vytvořil mohutný plamen. „Hoří mu prdel!“ Radostně vyskočil Michal, zatímco Jirka se slzami v očích a plamenem v zádech pobíhal kolem. „Nahoře je bazén! Spousta vody!“ Ukazoval Petr směrem na malou vyvýšeninu, skrývající menší koupaliště s průzračně čistou vodou.

Šárka se přestala plazit v křovinách a prozkoumala okénko chatky, za kterou stála. Okenice byly otevřené a okna držela jen na malé kličce. Trocha štourání šroubovákem, několik cvaknutí kleštěmi, poklepání botou a malé okénko se otevřelo. Šárka se obezřetně rozhlédla, zda jeho tiché zakvílení nikdo neslyšel a poté se oknem protáhla do vnitř. Podle nepořádku na podlaze, porno časopisů v rozevřeném batohu a řadou láhví od vína poznala, že zde bydlí Monika, Michal a Jirka. Ti si zaslouží jen to nejhorší, pomyslela si. Otevřela první batoh a vyndala páchnoucí ponožky trenýrky. Zhnusene je našlapala na dno igelitové tašky a pokračovala tričkem a mikinou. Víc toho Michal sebou neměl. Monika měla několik těžkých zavazadel naplněných sexy i ne sexy spodním prádlem, erotických pomůcek a náhradního oblečení pro všechny povětrnostní podmínky. Šárka si okamžik prohlížela malý anální kolíček a poté celý batoh vyhodila oknem.

Z vodní hladiny se syčením stoupala pára. Jirka se s blaženým výrazem v očích a roztaženými nohama bahnil v dětském brouzdališti. Petr celou akci dokumentoval ze břehu a fotil jednu fotku za druhou. „Hele a co se taky vykoupat!“ Po chvilce křikl směrem k ohni, kde se ostatní opíjeli. „Jo, a že tam nevlezete nazí!“ Všichni se překvapeně otočili na Moniku, která si z Plzně dovezenou tequillou dodávala odvahy. Polkla několik doušků lahodné zlaté kořalky a jedním tahem si sundala mikinu, tričko a podprsenku neměla. Honza překvapeně vyvalil oči, když viděl její překrásné bradavky. Michal dlouho neváhal a obě prsa pokryl vášnivými polibky. „No jasně!“ Souhlasil po chvilku Honza a sundal si kalhoty. „Teda Honzo, ten je!“ Usmála se Ivča a litovala, že jsou sourozenci. Petr střídavě fotil Moniku a Honzu, pak už Moniku, Honzu a Michala, po chvilce Moniku, Honzu, Michala, Ivču, pak Moniku, Honzu, Michala, Ivču, Máčka a Katku, když mu Katka strhla kalhoty, trenky, vzala mu foťák a byl na facebooku.

Jirka se drápal z dětského brouzdaliště, když jej strhl dav nahých těl zpátky do bazénu. „Co vás to chytlo, to je nějaká vodní swingers party?“ Křičel Jirka a kloktal chlorovanou vodou.

Petr plaval pod vodou, když narazil do něčeho obrovského, podlouhlého a tvrdého. Okamžik to ohmatával, pak se odvážil otevřít oči. Jirkův penis. Obrovský, masitý, se hrůzostrašně tyčil proti němu a blížil se. Petr se rychle obrátil, odrazil ode dna a vykopl za sebe. Chtěl být rychle pryč, chytala jej panická hrůza, z toho co viděl. Plaval tak dlouho, dokud se necítil bezpečně. „Hej ta voda vůbec není studená Máčku!“ Křičela Ivča. „To je bájo,“ užívala si Katka. „Hej, někdo mě kopl do koulí!“ Užíval si Jirka. „Kdo to byl! Michale! Ty úchyle!“

Šárka se prodírala houštím v lesíku u ohniště pod bazénem. Její plán vycházel dokonale, dokonce lépe, než zamýšlela. Jsou v bazénu a podle křiku dokonce úplně nazí! To pomýšlení jí dělalo dobře. Toužila po pomstě a dostala příležitost. V trávě se plížila k opuštěnému ohništi a nenápadně posbírala poházené oblečení. Ještě zabavila napůl vypité Portske víno a vrátila se do lesa.

Monika s Katkou se rozběhli po travnatém břehu, mohutně se odrazili a po krátkém letu přistáli pod vodní hladinou. Petr s Michalem sledovali jejich elegantní skok a poté si vše v hlavě zpomaleně opakovaly. Prsa, která se zahoupala vždy, když se bosé nožky dotkly travnaté pláže. Jak se vlnily a zažívaly stav beztlíže vždy, když se holky odrazily a jak je při dopadu popleskala chladná voda. Katka s Monikou se vynořili a koukali na ně, jak tam oba dlouze hleděli do prázdna. „A teď vy!“ Křičeli na Petra a Michala. „Ani náhodou, abyste viděli, jak je máme scvrklý, co?“ Bránil se Petr a mohutným rozmáchnutím vytvořil vlnu tsunami. „Neštvte vás to? Že když už máte příležitost ukázat ta svá nádobíčka, není na co koukat?“ Dráždila je Monika. „Mně to nevadí! Mě dokonce stojí!“ Křičel Jirka a se ztopořeným penisem poskakoval po břehu.

Na obloze se zablýsklo a vše kolem nich se rozduňelo mohutným hromem. „Hele, asi bychom neměly být za bouřky ve vodě.“ Konstatoval Máček. „To je v pohodě. To půjde kolem! Tak holky, ještě jednou!“ Odpověděl klidně Michal a těšil se na další naturalistický skok. Začalo pršet. Z oblohy padaly mohutné kapky a cákaly všude kolem nich. „Ta bouřka vypadá krutě!“ Začínal se bát Honza a zamířil ke břehu. „Ale v bouřce je teplá voda!“ Oponovala Katka, když jí Petr tahal z vody.

Honza seběhl malý svah k uhasínajícímu ohništi. Byla mu zima a ze všeho nejvíc toužil po horké sprše. Ale tam musel nejdříve dojít, a aby tam mohl dojít, musel se v první řadě obléci. Ale do čeho? „Hej! Nemáme tu věci!“ „To si děláš kozy!“ Jako druhý doběhl Michal. Do nedalekého stromu sjel blesk. „Máčku, já mám strach!“ Špitla Ivča. Monice ze vzrušení, nebo zimy stály bradavky. „Tady nezůstanu, mizím do auta.“ Vyřešil problém Honza a rozběhl se směrem k malému parkovišti u zámečku. Petr, maskovaný bouřkou, blýskal foťákem. Podařil se mu úžasný snímek, kdy Michal úplně nahý stojí v dešti, ohřívá se vodkou a v pozadí oblohu křížuje nádherně zbarvený a rozvětvený blesk. „Teď to nefoť hovado!“ Zlobil se Michal a vrhal vzteklé pohledy. „Jo, teď řešíme problém!“ Přidal se Máček. „No musíme dokumentovat! Aby potomci viděli, jak jsme se tu krásně měli,“ bránil se Petr. Pak si uvědomil, že nemá kam uklidit foťák, když pouzdro použil místo slipů.

Honza stál u svého luxusního vozu a marně se snažil dostat dovnitř. Dálkové ovládání centrálního zamykání měl v kalhotách, které neměl a náhradní klíč viděl okénkem ve dveřní přihrádce. Kolem něho se prohnala Monika, Katka a Ivča. Jednou rukou si kryla prsa a druhou podle aktuální potřeby přesouvala mezi jemně vyholeným klínem a bělostně vymydleným zadečkem. Hned za nimi se hnál Petr a co krok to zablýsknutí fotoaparátu. Jirka se marně snažil ukrýt svoji bohatou chloubu, zatím co Michalovi stačila jedna ruka. Máček běžel nejrychleji a hrdě odhalený.

„Honzíku!“ Uslyšel za sebou povědomý hlas. Otočil hlavu a uviděl Šárku, jak na něho mává v zámecké brance. Ještě jednou pohlédl na zamčené auto a bez váhání k ní přeběhl. „Já, hrozně se omlouvám.“ Koktal, když k ní doběhl. „Nemáš něco na sebe? Je tady sestra a pár známých, koupali jsme se, pak najednou přišla bouřka a někdo nám štípl hadry!“ Šárka si jej obdivně prohlížela a opět pocítila chuť dotýkat se jeho mužného těla. Líbat jej a hladit, potěšit jeho i sebe svým uměním lásky. Vzala jej za ruce a přitiskla jeho nahé mokré tělo na své. Honza se nemohl ubránit neslušným představám. Šárka pocítila ten tlak, to pnutí tam dole v jeho těle. Jejich rty se setkaly v dlouhém polibku. Kapky deště hladily jejich vzrušená těla, blesky a hromy jen stupňovaly vášně a vzrušení.

Petr už nemohl. Už nemohl běžet a tak se u první chatky na chvílku zastavil. Do té jeho zbývalo jen pár metrů, chvílku se ale jen tak rozhlížel kolem sebe a hledal ztracený dech. Sledoval ostatní naháče, jak kličkují mezi lampami veřejného osvětlení.

Byl to jen okamžik. Jen záblesk, co pozdní večer proměnil v den. A mohutná rána doprovázená praskáním větví. „Máčku!“ Zděšeně vykřikla Ivča, když spatřila hroučící se mohutný strom uprostřed tábora. Máček ležel na zádech v obří louži. Jeho tělo bylo omráčeno silným výbojem statické elektřiny.

Petr byl rád, že konečně stihl sprchu. Celý den ručička teploměru neklesala pod třicet stupňů a děti v bazénu dokázaly být extrémně dotěrné, zlobivé a kruté. K večeru se ale obloha rychle zatáhla a za lesem se ozývalo hřmění blížící se bouřky. Večerní hra na piráty se starším oddílem tedy vzala za své a objevil se prostor pro příjemně horkou sprchu. Smýt ze sebe chlórový zápach bazénu a únavu. Holky za zdí si zpívaly a on přemýšlel o malém otvoru v dřevěné stěně, kterou byly sprchy odděleny. V šestém oddíle bylo několik sexy kočiček, na které byla radost se podívat.

Z úvah jej vytrhlo hlasité zahřmění a klapání na střechu dopadajících kapek. A děti se budou opět brouzdat v bahně. Otráveně zastavil příval příjemně teplé vody, usušil se a rychle oblékl. Vyšel ze sprchy a zamířil směrem k chatičkám svého oddílu. Déšť získával na intenzitě a pozvolna se měnil v průtrž mračen. Obloha byla plná blesků, lesy se otřásaly nekonečným hromobitím. Petr sledoval mužskou část pubertálního šestého oddílu, jak z chatek vyrazila jen ve slípech a uprostřed tábora se začala sprchovat. Sledoval i ženskou část pubertálního šestého oddílu, jak z chatek obdivně komentovala jejich mužná těla. Déšť získával na intenzitě. Rychle se setmělo a prudkost kapek se stala nesnesitelnou. Petr zatoužil po návratu do své chatky. S ručníkem na hlavě rychle zamířil na druhou stranu tábora. Déšť zesiloval, sluncem rozpálená louka se zaplnila vodní párou. Mohutný blesk se jako ostří Boží zloby zařízl do mohutného stromu vedle posledních chatek. Země se otřásala mohutným hromobitím, vzduchem se prohnala mohutná vlna statické elektřiny. Petr, spolu s pubertálním šestým oddílem, byl sražen k zemi. Tábor naplnil skřípavý zvuk lámajícího se stromu. Jeho mohutná koruna se nakláněla do nepřirozených úhlů, mohutné větve obalené jehličím se lámaly a padaly na střechy tábora.

Petr ležel na mokré trávě. Strach mu nedovoloval vstát, ani otevřít oči. Hlasy křičících dětí a zoufalých oddílových vedoucích k němu pronikaly jako z velké dálky. Svět kolem něho se měnil, čas zrychloval svůj běh, jemu se ale vše zdálo věčností. Zavřel oči a vše na okamžik zmizelo. Hlasy, blesky, déšť.

Petr s Michalem pomohli Máčkovi a rychle s ním běželi pryč od padajícího stromu. Ten se s hlasitým vrzáním kořenů vyvrátil a majestátně dopadl do trávy. „Máčku!“ Ivča jej hladila po mokré

tváři. Nikdy před tím nepocítila takový strach. Nikdy před tím nikoho tolik nemilovala, nikdy před tím si nepřipustila, že by se něco mohlo stát. Máček otevřel oči a ona jej začala vášnivě líbat. V očích pocítila slzy radosti. „Do hajzlu nemáme klíče!“ Křičel Jirka, který si ten fakt uvědomil jako první. „Já jo.“ V klidu jej informoval Petr a z pouzdra od fotoaparátu vyndal klíč od chatky. „No tak se s tím nechlub a odemkni! Ať jej dáme do postele, bude to chtít něco ostřejšího, co Máčku?“ Povzbudil jej Michal. Petr otevřel dveře a rozsvítil. „Do háje Katko! Kdo nechal otevřené okno!“ Rozkřičel se, když uviděl spoušť uvnitř. „Nemáte někdo kekel?“ Konečně promluvil Máček, když jej Ivča položila na Petrovu postel. „Chudáček, asi z toho blouzní.“ Zakňourala Ivča a zabalila jej do spacáku. „Katko! Někdo nám vykradl chatku, všechno je pryč!“ Křičel rozzuřený Petr a marně hledal něco na sebe. „A proč jsi ho nezavřel ty?“ Bránila se Katka a taky byla našťvaná. „Dejte si do držky!“ Přiostrňoval Michal. V okně se objevil Jirka. „U nás je to stejný! Otevřené okno a je tam jen mé kolo.“ „Tak co bude s tím kekelem?“ Máček se posadil a rozhlížel se kolem sebe. „Nalijte mu už někdo něco, copak nevidíte, že je v šoku?“ Začínala být Ivča hysterická. „Někdo mi ukradl tašku!“ Ječela nahá Monika ve vedlejší chatce. „Neříkají jí blesk? Pod postelí mám tašku s chlastem!“ Vzpomněl si Michal a odběhl. „Je tady!“ Vítězoslavně po chvíli vykřikl a oknem jim podával láhev Slivovice. Petr ji otevřel a zhluboka se napil. „Ta zahřeje.“ Pochválil kařalku a podal ji Máčkovi. „Kekýlek,“ zašeptal Máček a blaženě se usmál. „Neví, co říká, má popletený slovíčka.“ Vysvětlovala Ivča jeho podivné chování. Máček se napil a do tváře se mu vrátila jeho přirozená barva. „Někdo nám ukradl věci!“ Vykřikl, když dopil. Michalova tvář v okně na okamžik zamrzla, jak se zamyslel. „Půjdu za správcem a řeknu mu, že nám ukradly všechny věci.“ „A vezmi si něco na sebe, vypadáš jak úchyl!“ Křičela na něho Monika z okna vedlejší chaty. „Hm a ty jako nadržovaná píča! Dej mi prostěradlo!“ „A půjdeme tam všichni!“ Radoval se Máček. „Počkejte tu raději s ním, já to zařídím!“ Zamítl jeho návrh Michal. Zabalil se do děravého prostěradla a rychlou chůzí zamířil směrem k zámečku. V okamžiku, kdy se zamyslel, získal podezření. A ve chvílce, kdy v louži před jídelnou našel Moniky venušiny kuličky, se jeho podezření potvrdilo.

„Dnes večer je to tvé poprvé.“ Pošeptala Šárka, když zamykala pouta. „Mělo by to být něco výjimečného, abys na to dlouho nezapomněl.“ Pokračovala ve slovní předehře. „Mám ráda, když na sex se mnou kluk nemůže zapomenout. Když se mu to líbí a když po mě touží.“ Na sobě měla Moniky erotické prádélko. Vpředu jen drobný, krajkový trojúhelníček a slabý provázek v zadečku. „Našla jsem tě nahého a v mé posteli nahý zůstaneš!“ Trochu přiostrňovala. Rozepnula si podprsenku, naklonila se a bradavkami jej hladila na prsou. Cítil, jak se její božsky vyholený klín tře o jeho tělo. Jak vlhne a zve jej do své sladké dírky. Šárka z tašky vyndala dva skřípečky spojené řetězem a opatrně je přivěsila na jeho bradavky. Vykřikl, když ucítil nepříjemnou bolest. Byl to ale jen okamžik, než jeho penis objela jazykem. Hladila jej po stehnech a po zadečku, líbala jej pod bříškem. Dlaněmi přejížděla po jeho bocích, až sama nedokázala vydržet touhu, která ji ovládala. Lehce jej uchopila a slastně zasunula do své lasturky. Honza hlasitě vydechl, zavřel oči a užíval si všechny ty překrásné pocity, které mu přinášel každý její pohyb. Když je otevřel, pohled na pohybující se prsa jej přiváděl k vrcholu. „Ne! Ještě ne! Ještě nejsem!“ Vykřikla a udeřila jej do tváře. „Ještě nesmíš!“ Křičela a zrychlila své

přirážení. Za oknem se blýskalo a na okenní tabulky poklepávaly kapky deště. Podivný průvan se prohnal místností, nikdo z nich ale neslyšel dveře, které se otevřely. „Tak to je hustý!“ Vykřikl Michal, když celou scénu uviděl. Šárky pokoj byl plný jejich oblečení a batohů. Na nočním stolku stála otevřená láhev vína, Honza byl přivázaný k posteli a Šárka se na něm sexuálně uspokojovala. „Ne ještě ne!“ Křičela a fackovala jej. Honza to už ale nevydržel. Vykřikl a začal sebou házet po posteli. Šárka se předklonila a přimáčkla jej do peřin. Zvýšila rychlost svých pohybů, chtěla ještě využít jeho posledních sil. Křičela, když i ona ucítila ten slastný pocit.

Přestala. Oba vyčerpaně a překvapeně zírali na Michala. „Co tady děláš?“ Křikla po chvilce na něho. Michal přemýšlel, co by mohl říct. „Mám se k vám přidat?“ Na konec se musel zeptat.

„Je tady zima.“ Konstatovala Monika a posadila se vedle Ivči a Máčka. Petr s Katkou se zabalili do jejich spacáků o patro výš. „Hej tam dole, pošlete sem taky tu Slivovici, ať se trochu zahřejeme!“ Křikl nevrlym hlasem Petr na Ivču. „Kde je ten Michal, už by mohl přijít.“ Naštvaně prohodila Ivča. „Jo a přinést naše věci!“ Reagovala Katka. „No ty asi nepřinese, kdo ví, kdo je sbalil.“ Petr se snažil udržet si chladnou hlavu. „Já se tam půjdu podívat.“ Rozhodla po chvilce Ivča. „Neblázni, prší, jsi nahý, je tam zima, nastyďneš!“ „Všichni jsme nazí Máčku! A už vůbec nechápu jak ten Jirka, po tom všem může usnout.“ Připojila se Monika. „Třeba se tam Michal nemůže dobouchat, správce na noc zamyká zámeček a teď už bude nejspíš spát.“ Petr se ve spacáku konečně zahřál a nikam se mu nechtělo. „Tak my tam jdeme.“ Ivča a Monika se zvedly a v prostěradlech zamířili ke dveřím. „Hej, čekejte, půjdeme všichni!“ Rozhodl Máček. „A sjednáme pořádek!“ Máček se zabalil do Katky spacáku, Petr do Máčkova a Katka do Ivči. Otevřely dveře a nasadili ostrý krok mezi kapkami deště.

„Mám vás tu pěkně připravený.“ Usmála se Šárka. Michal ležel přivázaný několika barevnými šátky k vedlejší posteli. „Byl jsem zneužit.“ Konečně promluvil Honza. Trvalo několik minut, než se vzpamatovat z tak velkého, dlouhého a úžasného orgasmu. Teď už jej jen bolely bradavky. „A jaký to bylo?“ Ptal se jej Michal. „Umí to!“

Pochválil Šárku Honza. „Já vím,“ zasněně souhlasil Michal a čekal, co přijde. „Ticho!“ Šárka se stále víc a víc vyžívala v jejich mučení. Právě mučení dnes ale zažije Michal. Její pomsta neměla mít konce. Z Honzových prsou sundala řetěz a přesunula se k Michalovi. „Ublížil jsi mi a já teď ublížím tobě.“ Pošeptala mu do ucha. Dlaní mu přejížděla po hrudi a chladným řetízkiem po jeho nohou. „Dnes v noci zažiješ peklo!“ Vykřikla a Michal začínal tušit, že sex dneska nebude. Začal se nervózně vrtět, ale Šárka si rozkročmo sedla na jeho nohy a tím jej zcela znehybnila. Kontakt s jeho tělem ji vzrušoval, tiše vzdychala a nenápadně omotávala jeho kládu řetízkiem.

Ivča se zastavila u vchodových dveří zámečku a zaklepalá. Okamžik poslouchala, když se nic nedělo, začala rozzuřeně bušit. Petr se postavil vedle ní a udělal pššššššš! Aby se ztišila. „Když to

nejde násilím, použiješ ještě větší násilí?“ Zamítavě kroutil hlavou. „Víš, možná,“ vzal za kliku a otevřel. „Ti inteligentní si umí otevřít lvčo. Někdy zapomenou zamknout.“ Lvča jej probodla nazlobeným pohledem a všichni se protáhli do chodby mezi schodištěm a nepříjemně páchnoucí kuchyní. „Co teď?“ Zašeptala Monika a rozhlížela se kolem. „Kancelář je vzadu, ale správce teď bude v posteli.“ Konstatoval Petr. „Mluvte potichu, tady je tábor!“ Ztišil je Máček, který něco zaslechl. Zámečkem se šířil vzrušený ženský hlas. „Jde to ze shora!“ Zaposlouchala se Katka. Venku znovu zahřmělo. Blesk, který strašidelnému zvuku přírodních živlů předcházel, ještě strašidelněji nasvítil lvči obličej. „Jo a já ten hlas znám!“ Prohlásila a rychlou chůzí vyrazila za zvukem. Ostatní jí sotva stačili. Vyběhli schody a prošli chodbou k otevřeným dveřím. Vtrhli do místnosti.

„Co tady děláš!“ Šárka nadskočila leknutím a prudce trhla za kovový řetěz obepínající Michalův penis a varlata. Michal bolestí vytřeštil oči, jeho hlas se změnil ve smrtelné chroptění. Petr se po několika vteřinách vzpamatoval a začal fotit. „To nefoť!“ Křičel Michal a marně se snažil uvolnit z pout. Prudké pohyby jeho těla shodily Šárku do mezery mezi postelemi. „Jen to foť! Musí se dokumentovat!“ Povzbuzoval Petra Máček a skvěle se bavil. „Tady jsou naše věci!“ Zaradovala se Monika a jako první se zmocnila spodního prádla. „Snad vidíš ne! Šukám tvého brácha a bývalého zároveň!“ Odpověděla Šárka. Lvča nevydržela zlobu, která jí cloumala. Shodila ze sebe spacák a skočila po Šárce. „Toč to! Toč to!“ Obrátil Michal a dál bojoval s pouty i bolestí. „Takový prasárny!“ Křičela Monika, když si všimla erotických pomůcek poházených po zemi. „A v čí tašce jsem je asi našla, co?“ Bránila se Šárka a tahala lvču za vlasy. Petr digitální fotoaparát nastavil na video a vše pečlivě zaznamenával. Přiblížil si na podlaze se válejší dvojici nahých postav a všiml si, že Lvča Šárku kouše do prsou.

Správce otevřel oči. Nejprve se mu zdálo, že slyší někoho bouchat u dveří. Teď jej ale za spánku rušily nejrůznější strašidelné zvuky šířící se celou budovou. „Zloději! Zapomněl jsem zamknout!“ Zahuhlal a unaveně vstal z postele. Vzal si papuče a hůl a druhou hůl jako zbraň. Tiše se šoural dlouhými chodbami. Z druhého patra do prvního, po chodbě k osvětleným dveřím.

Lvča co nejsilněji udeřila Šárku a postavila se. „No Michale! Ty k tomu nic neřekneš?“ Pohlédla na Michala, kterého ještě bolely koule. „No já o ní tady nevěděl!“ „Co kecáš, táhl jsi mě až sem! Tajně! Sliboval jsi mi pořádnou dovolenou! Vášnivé noci u bazénu!“ Bránila se Šárka. Chytla lvču za nohy a strhla jí vedle sebe na zem. „Lvčo, uklidněte se, určitě si to můžeme v klidu vyříkat.“ Snažila se je uklidnit Katka. „Ale jen je nech, nech je! Je to zajímavý!“ Pobaveně konstatoval Petr. „Michal je můj!“ Vykřikla Monika a skočila po Šárce, která se sotva vymanila z lvči sevření. Petr udělal další nádhernou fotku.

„Co se to tady děje?“ Všechny přehlušil hluboký hlas. „Vy tady snad pořádáte nějaký ty orgie!“ Rozkřičel se správce ještě víc. „No jasně! Nechcete se přidat?“ Položil mu nemístnou otázku Honza. Starý muž procházel místností a holí rýpal do chumlu bojujících dívek na zemi. „Nejste nějaký divný? Holky na zemi a vy chlapi na ně zíráte? Úplně nazi? To jsme za mlada nedělali! Skupinový sex. A tebe znám z televize. Byl jsi v Otázkách Václava Moravce!“ Šťouchl do nahého Honzy na posteli. „Ráno si sbalte fidlátka a na oběd už vás v táboře nechci vidět!“ Zakončil a odešel.

„Hm, to bylo vzrůšo.“ Máček si užíval horké sprchy. „Mě to teda moc nevzrušilo!“ Odpověděla Lvča, když mu myla záda od bahna. Máček se otočil a lehce se usmál. „Měla jsi o mě strach, jak sjel ten blesk?“ Nic neříkala, jen lehce přikývla. „Ten padající strom a jak jsi tam ležel, a nevěděl jsi o světě,“ Lvča se rozplakala. Máček ji něžně vzal do náručí. Kapky horké vody stékaly po

jejích vlasech. „Moc tě miluji, Ivanko.“ Zašeptal a nepřestával jí hladit po vlasech. Po chvilce zvedla hlavu a dlouze se zahleděla do jeho očí. „Taky tě moc miluji.“ Jejich rty se setkaly v nekonečně dlouhém polibku. Ozvěnu v prázdné dámské sprše rozezněl vzrušený milenecký pár.

Petr stál v chatce a se zaujetím sledoval převlékající se Katku. „Možná bychom ještě nemuseli jít spát.“ Katka se otočila. „Co chceš podnikat?“ „No Ivča s Máčkem jsou ve sprše a mám takový pocit, že se jen tak nevrátí.“ Katka jej krátce políbila a on ji pohladil po zadečku. „Čas by se přece měl využívat efektivně, je ho tak málo.“ Katka přikývla na souhlas a rychle se vyšplhala na Ivči a Máčkovu postel v patře palandy. „Co trochu adrenalinu? Dělat to nahoře může být zábavnější.“ Usmála se na Petra, který z batohu vyndal krabičku kondomů a rychle se vyšplhal za ní. „Trochu si to zpestříme.“ Usmíval se, když Katku hladil ve vlasech. Jazykem přejížděl po jejím krku, ona tiše vzdychala a hladila jej na zádech. „Celý ten večer, jak jsme tady běhali nazí, bylo to vzrušující.“ Šeptala, lehla si a dovolila mu sundat jí kalhotky. „A když se holky praly,“ Petr si nasadil kondom. Katka zavřela oči a užívala si doteky jejich těl, každý jeho pohyb. Každý jeho pohyb, který donutil starou palandu spílat bolestí.

Chodby zámečku se už dávno ponořily do ticha. Honza ležel natažený na posteli, rukou objímal Šárky prsa a odfukoval spokojeným spánkem. Venku už nebourilo, jen poslední kapky se snášely v korunách stromů. Šárka dlouho nemohla usnout. Její hlava byla plná myšlenek událostí dne, který před okamžikem skončil. Trvalo dlouho, než přišel první sen ...

Možná ani nespala. Možná byla v jiném světě, v jiné dimenzi. Vše se zdálo tak skutečné. Tma, která jí obklopovala. Podivný závan zatuchlého vzduchu. Chlad a ticho, oheň svíčky na stěně, která náhle sama vzplála. A za ní další. Poznávala chodby zámečku, tato se ale zdála být nekonečnou. Plameny svíci mizely kdesi v nedohlednu. Uslyšela dívčí hlas. Nic neříkal, byl to jen výkřik. Nekonečně krátký a tolik plný bolesti. Pláč. Vzdychání, které jí nutilo dát se do běhu. Světla na stěnách ji vedly až ke kamenné stěně, která chodbu slepě zavírala. Šárka se bezradně rozhlížela kolem sebe. Dívčí hlas přicházel odevšad. Pronikal jejím tělem, spaloval ji, lákal ji. Jen tam tak stála a hleděla na kamennou strukturu před sebou.

Šárka se rychle otočila, spatřila ale jen neproniknutelnou temnotu. Dvojice svíček, jako slabá naděje zářily po jejích bocích. Je u cíle. Otočila se zpět ke stěně a opatrně, ve strachu z příštích okamžiků, se dotkla chladných kamenů. Prastará omítka padala na podlahu a malta se měnila v syký písek. Šárka uvolnila první kámen a vyndala jej. Pak další, její ruce byly brzy odřené, ale nemohla přestat. Ten žalostný pláč, strach, který ji nutil něco udělat. Nekonečná beznaděj z toho, že už nikdy neuvidí sluneční světlo, nebe, hvězdy.

Odebrala poslední kámen a pohlédla do malé místnůstky, kterou odhalila. Řetězy připoutaná stála tam dívka v bílých, krajkových šatech. Měla překrásnou tvář, kterou hladily dlouhé, splývající vlasy. Zmáčená od slz magicky černých očí, plných zázraků a tajemství. Její život, její úděl, její v čase mnoha staletí propadlý svět. „Pohlédni do mých očí!“ Pláč, který se proměnil ve slova, i když její rty zůstávaly bez pohybu. V jejích očích spatřila okamžiky. Cesty, které ještě nikam nevedly. Příběhy, co se zatím nestaly. S každým zavřením víček přicházel nový. Viděla život, v čase budoucím.

Spatřila Ivču, jak sama sedí v gynekologické ordinaci a upřeně sleduje zavřenou obálku na stole. Test otcovství. Konečně měla znát pravdu. Na dlouhý čas ona jediná. Nebyla si jistá, zda po ní skutečně tolik touží. Natáhla ruku a jen lehce se dotkla toho kousku papíru. Mohl změnit celý její život,

mohl jí ale dát jistotu. Vzala obálku a rozlepila ji. Její oči prolétly několik řádek textu. Michal. To jméno znělo její myslí. To jméno v té své slyšela i Šárka. Michal je otec.

Víčka se zavřela a z temnot věčnosti se vynořil další obraz. Michal stál před prosklenými dveřmi supermarketu a slavnostně přestřihával ozdobnou stuhu. Vypadal tak dospěle, tak vážně a vychytrale. S tichým zasyčením se otevřely automatické dveře a nad obrovskou budovou se poprvé rozzářil nápis - Mižuland. Z jeho prázdné duše věděla, že je sám.

Byly to jen záblesky, co se rychle střídaly. Katka s pozitivním těhotenským testem. Petr, kterého přepadové komando odvádělo v poutech. Jirka, slibující věrnost před oltářem.

Musela odvrátit zrak, od těch magicky hlubokých očí. Chtěla pryč, chtělo se jí utíkat, ale za ní byla jen propast nicoty. A slyšela slova. „Je mnoho cest, kterými se mohou vydat. Osud vám dosud nebyl dán. Můžeš stvořit naději ...“

Šárka otevřela oči a zhluboka se nadechla. Cítila pot na čele, třásla se zimou. „To je v pořádku.“ Honza ji hladil ve vlasech. „Byl to jen sen.“ Šárka dlouho sledovala jeho vyděšený obličej. „Byl to jen sen.“ Opakovala ta slova a toužila po jeho objetí. Toužila po jistotě a bezpečí, po jeho síle, po jeho lásce.

Ivča si upravila vlasy a pohlédla na polonahého Máčka u umyvadla. Cítila se spokojeně a příjemně uspokojeně. Vrátila se k umyvadlu, otevřela taštičku s hygienickými potřebami. Vyndala balíček antikoncepčním pilulek, záhy balíček tampónů a s kartáčkem v ruce zírala do prázdna. Její pohled se zastavil na několika tampónech a její mozek pracoval na plné obrátky. Pohlédla na Máčka. „Miláčku?“ „Copak koloušku?“ „Vzala jsem si s sebou tampóny.“ „Proč? Vždyť je nepotřebuješ.“ Usmál se Máček a dál si čistil zuby. Po chvíli přestal a s plnou pusou pasty zíral na tampóny. „Včera jsem to měla dostat, lásko.“ „A nedostala?“ Ivča jen zavrtěla hlavou. Objevila se další myšlenka. Říká to tomu pravému? A co Michal? Nedávno spala i s ním, co když je otec on? „Půjdeme spát, miláčku.“ Rozhodl Máček, aniž tušil, co se jí honí hlavou. Vzal jí za ruku. „Chci mít s tebou kupu dětí.“ Ivča nevěděla co říct. Políbila jej a moc si přála, aby otec jejího dítěte byl právě on.

Petr ležel na zádech a Katka, sehnutá pod stropem chatky se vzrušeně vlnila. Stará palanda svými vrzavými pohyby narážela do dřevěných stěn a ty ten vibrující pohyb přenášely na dvojici malých skříněk s oblečením u vchodu. Prázdné láhve od vína a tvrdého alkoholu zvonily, padaly a kutálely se pod postele. „Pořádně!“ Vykřikla Katka, když se předkláněla a začala se s Petrem vášnivě líbat. Petr ji vzal za vlasy, lehce se v pase nadzvedl a zrychlil své přirážení. Katky vzdechy získávaly na intenzitě, povzbudilo jej to k ještě větší razanci. Cítil, jak se to blíží. Jak se Katky tělo slastně svíjí, jak i on už to nemůže vydržet. Oba křičeli, jejich těla se svíjela v překrásných pocitech.

Šrouby, hřebíky a lepidlo, zpevňující palandu se vytrhly ze starého dřeva a další dvě vzpěry se s hlasitým praskáním přelomily. Petr vytřeštil oči, když pod ním mizela matrace. Katky vzrušené vzdechy se změnilly ve vyděšený křik. Mávala rukama a snažila se zachytit vzduchu.

V okně se objevila Michalova hlava. „Co to tu děláte vy hovada? Hustý! Vy máte rádi adrenalinový sporty?“ Měl radost ze zkázy uvnitř chatky. „Jsi v pohodě?“ Petr se posadil na troskách postele a kontroloval si končetiny. Naštvaně si sundal kondom a mrskl jej po Michalovi.

Noc byla krátká. Svítání je zastihlo uprostřed úklidu chatek a balení. Rychle zaplatili u správcové a vrátili klíče. Chtěli odjet dřív, než kdokoliv zjistí zkázu poslední noci.

„Honzo, to nemyslíš vážně, že jí povezeš!“ Ivča se rozkřičela a svými ostrými pohledy probodávala Šárky štíhlou postavu. „No jasně! Hodím jí do Plzně a dva lidi se ještě vejdu.“ Honza vzal Šárku za ruku. Máček se podíval na auto a na Ivču. „Tak koloušku, šup do autíčka!“ Pobízel jí. Marně doufal, že se uklidní. Petr vše pečlivě dokumentoval a nemohl se dočkat, až všechny jejich zážitky z předčasně ukončené dovolené vyvěsí na svém webu. „Ne, já si s ní do jednoho auta nesesdu!“ Trvala na svém Ivča. „Tak můžete s námi autobusem.“ Navrhla jí Katka a Ivča jí za to obdarovala dalším nazlobeným pohledem. „Ne!“ Razantně všem oponovala. „Honzo, to nemyslíš vážně, že se teď budeš tahat s takovou,“ ani nedokončila větu. Šárka přešla silnici až k ní. „Ivčo, vím, že jsi těhotná.“ Mluvila tiše, aby to nikdo jiný neslyše. „A taky vím, že to dítě je Michalovo.“ Ponechala tichou mezeru a sledovala, jak se Ivči nazlobený výraz měnil v čisté překvapení. „Máčkovi by se ta informace asi nelíbila. Jdi mi z cesty Ivčo! Nech mě žít, jinak se to dozví.“ Opět následovala tichá odmlka. „Nesnáším tě!“ Odpověděla Ivča stejně tiše. „Tak můžeme už jít? Autobus nepočká!“ Monika už se s Michalem viděla ve vyhřáté, voňavé vaně. Na večer jí slíbil romantický, udobřovací sex. „Tak se mějte!“ Křikl na ně Jirka, který kolem projel na kole. „Jo vole a nech si někde odoperovat hlavu!“ Ještě za ním křikl Michal.

Honza se Šárkou nastoupili do auta. Ostatní se otočili a zamířili k autobusové zastávce v nedalekých Hvozděnech. Motor naskočil a služební vůz zamířil do Plzně. „Co jsi jí řekla?“ Nemohl se nezeptat. „Jen, aby si na mě dávala pozor.“ Odpověděla, když Ivče mávala z okna. Skupinka se od nich rychle vzdalovala. Michal se vedl za ruku s Monikou, Petr s Katkou uzavírali pozvolna kráčejší čtveřici. „To jsi jí to dala.“ Usmál se Honza a přišlápl plynový pedál. Šárka přemýšlela o dnešní noci. O snech. Přemýšlela o tom, co je čeká. Skutečně znala budoucnost? Skutečně bude Michal mít vlastní obchodní řetězec a Petra zavřou? Bude Katka jejich děti vychovávat sama, zatímco on bude ve vězení? Jirka se ožení za spoustu let a co Máček, Ivča a Michal? Jejich dítě? Mohla by to změnit. Pomoci, nebo ublížit. Sem tam prohodit slovíčko. Anebo možná ne ...

EPILOG

Byly na půl cesty. Na půl cesty mezi dvěma světy. Mezi světem dětských radovánek a světem dospělých.
